Ludas Matyi

VII. évfolyam, 26. szám
1951. június 28

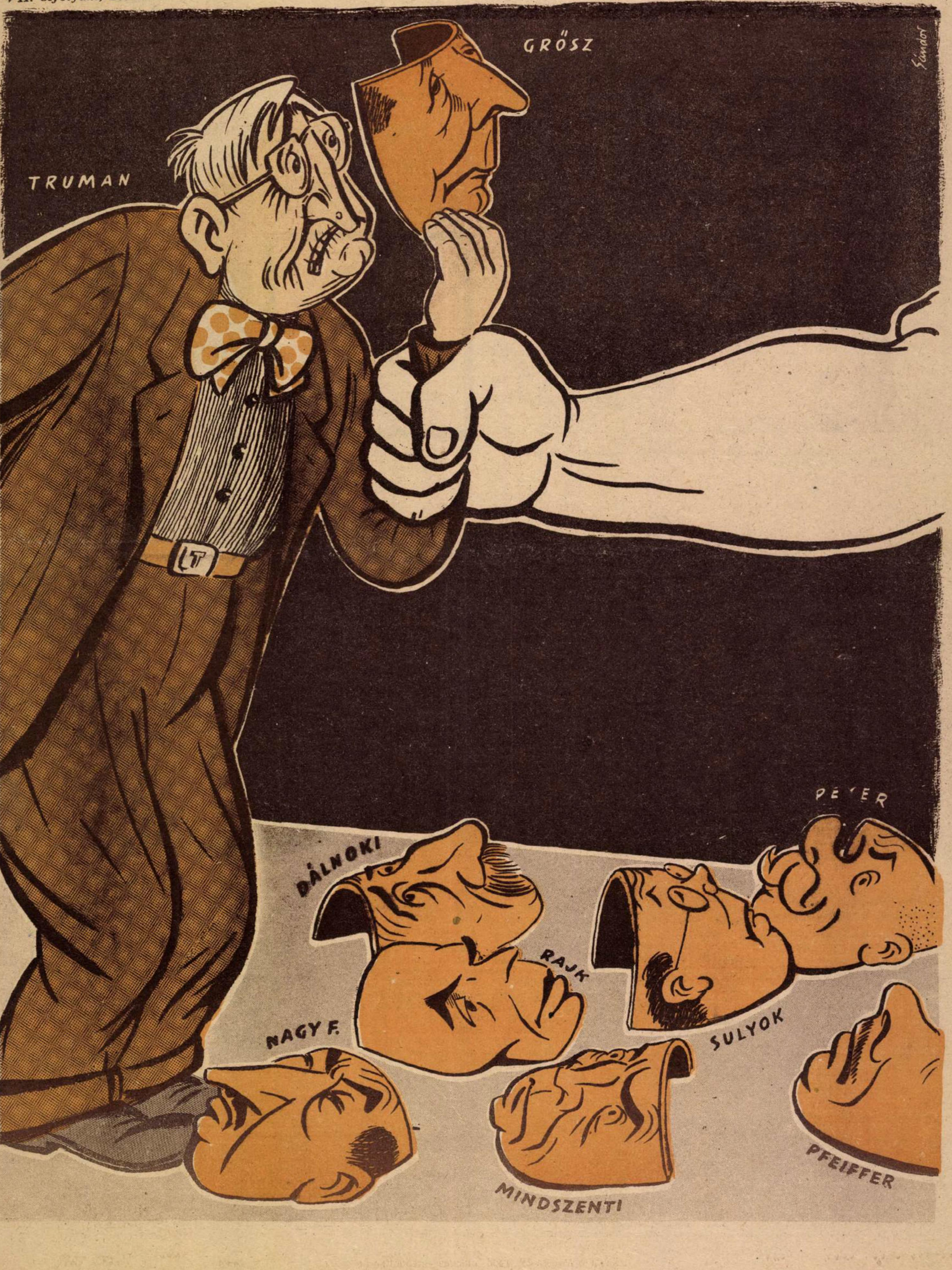
GRŐSZ
Sándor
TRUMAN
T
DÁLNOKI
PÉTER
RAJK
SULYOK
NAGY F.
MINDSZENTI
PFEIFFER

70 fillér

Washingtoni idill

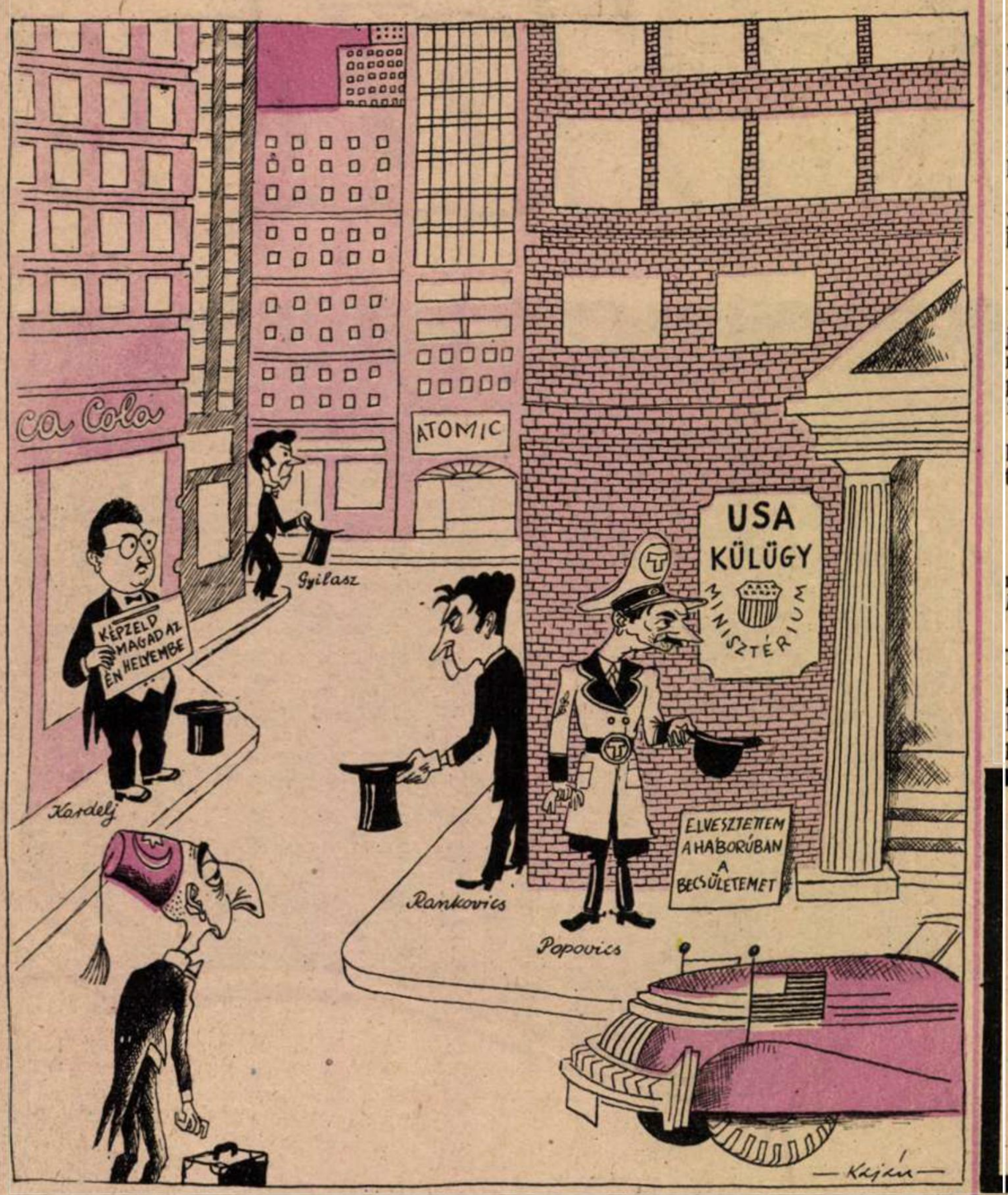

Török diplomata: Ajjaj, elkéstem! A legjobb standokat már elfoglalták a jugoszlávok...

A megoldott probléma

1945

Herr Droschke SS főcsoportvezető és Herr Mayer SS főrajvezető gondterhelt arccal beszélgetett.

— Führerünk elköltözött az árnyékvilágból — mondta Herr Droschke.

— Igen — bólintott Herr Mayer. — Meglehetősen zajos költözködés volt.

— Sírkövet kellene neki állítani — vélte Herr Droschke.

— Nehéz ügy — csóválta a fejét Herr Mayer. — Nem tudjuk, mit írjunk rá. Még a halál időpontját se tudjuk. Egy német sírfeliratnak preciznek kell lennie.

— Ez igaz — ismerte el Herr Droschke és egyelőre nem beszéltek többet a dologról.

1951

A sírkőgyáros tiszteletteljesen meghajolt Herr Droschke és Herr Mayer előtt.

— Mivel szolgálhatok uraim? — kérdezte.

— Egy egyszerű, de ízléses sírkövet kérnénk — mondta Herr Droschke és már írta is fel egy papírra a sírkő szövegét:

卐

HITLER ADOLF
Meghalt
1945-ben
BERLINBEN

Feltámadt
1951-ben
PÁRISBAN, CAPE TOWNBAN
ÉS WASHINGTONBAN

A trösztelnök gyengélkedik

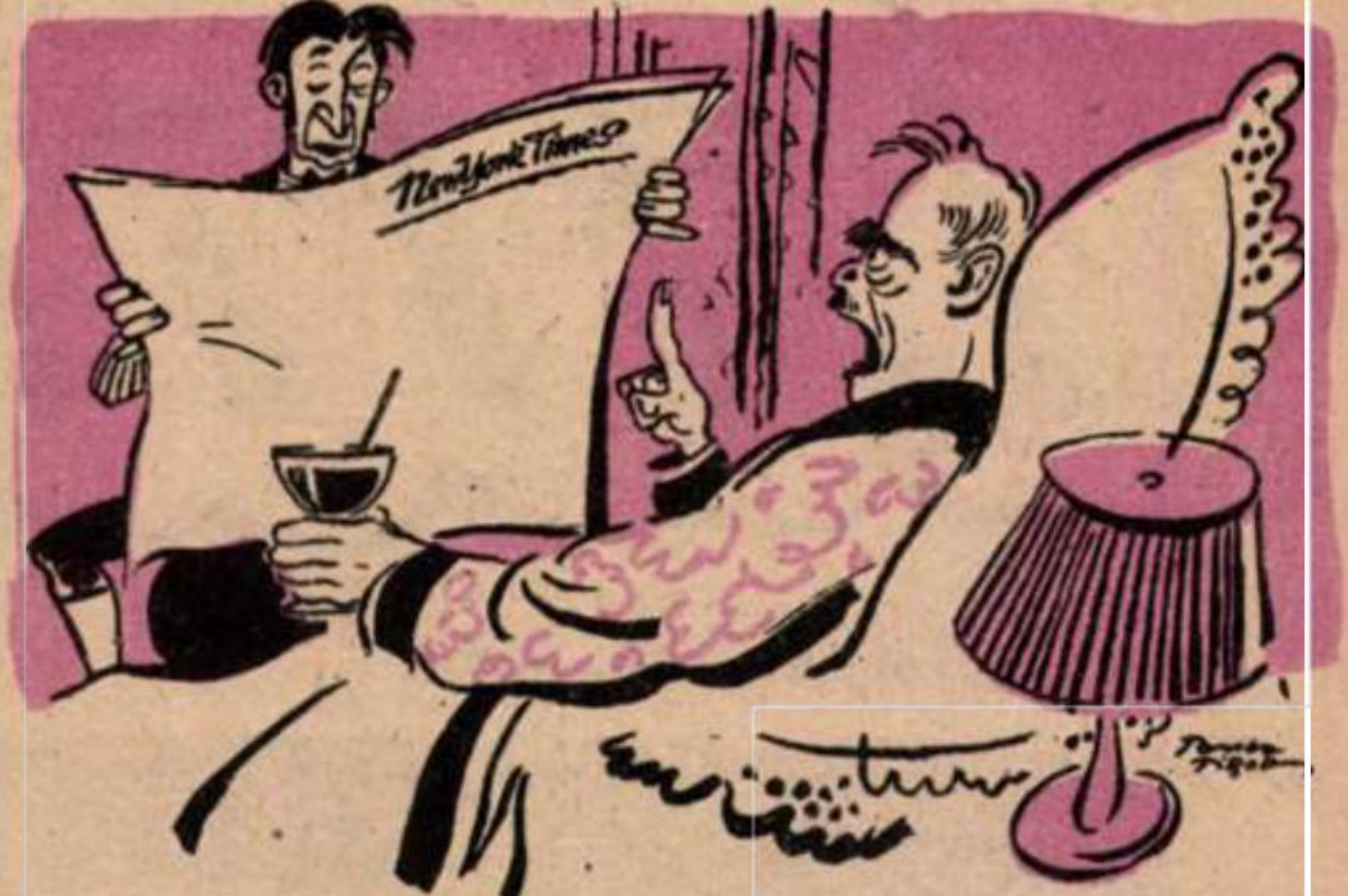

— Olvasson fel valamit, John, ami nem izgat!
— Newyork Times, napilap, ára 5 cent.
— Tovább!
— A többi az már mind izgató.

Ahol a reakció rémhíreire levágták a tyúkokat

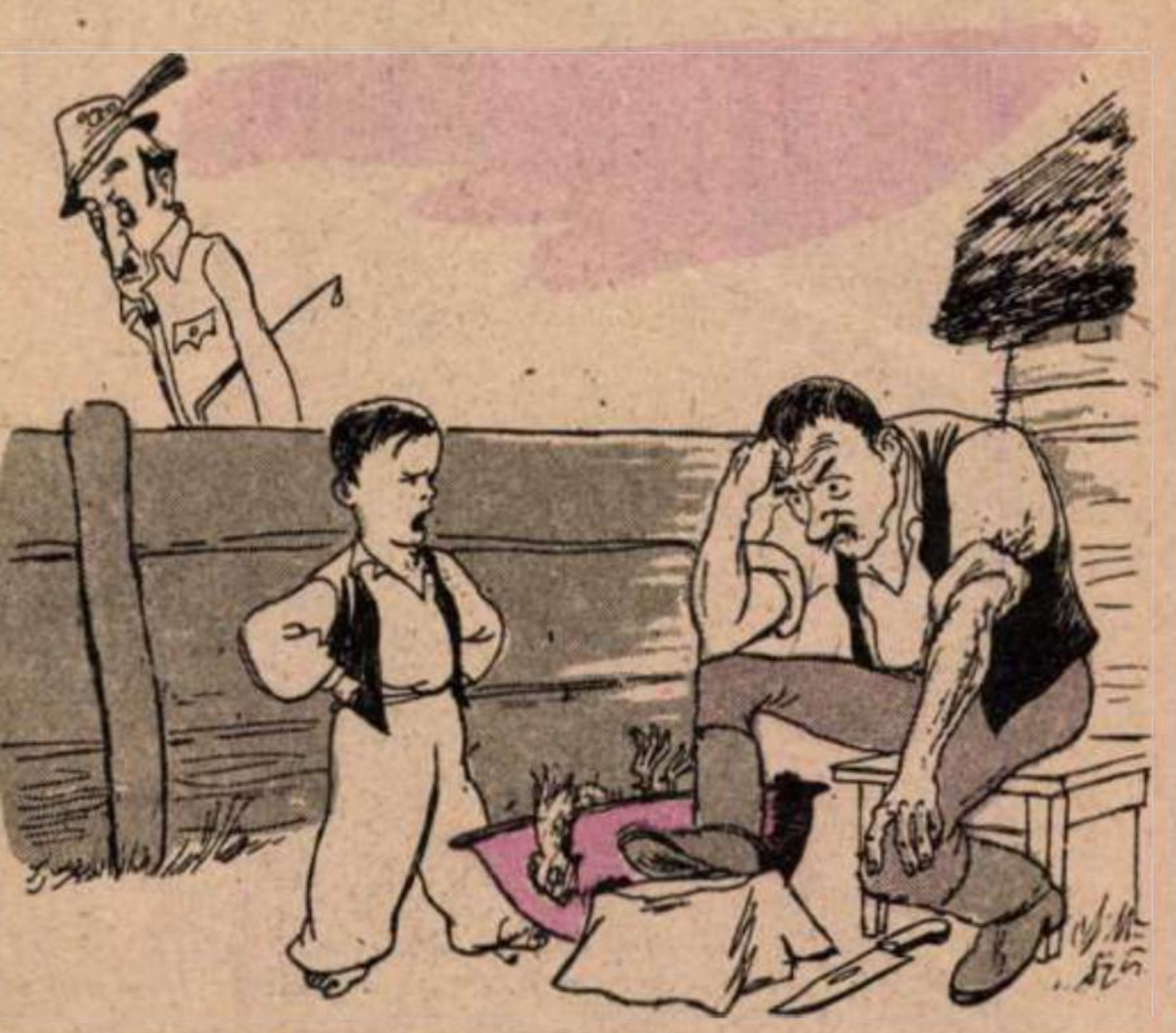

— Min kesereg, édesapám?

— Marha fejjel levágtam mind a húsz tyúkomat.

— Látja, így jár, aki a Szabad Nép helyett a volt jegyzőt járatja.

A legújabb fasiszta tengely:

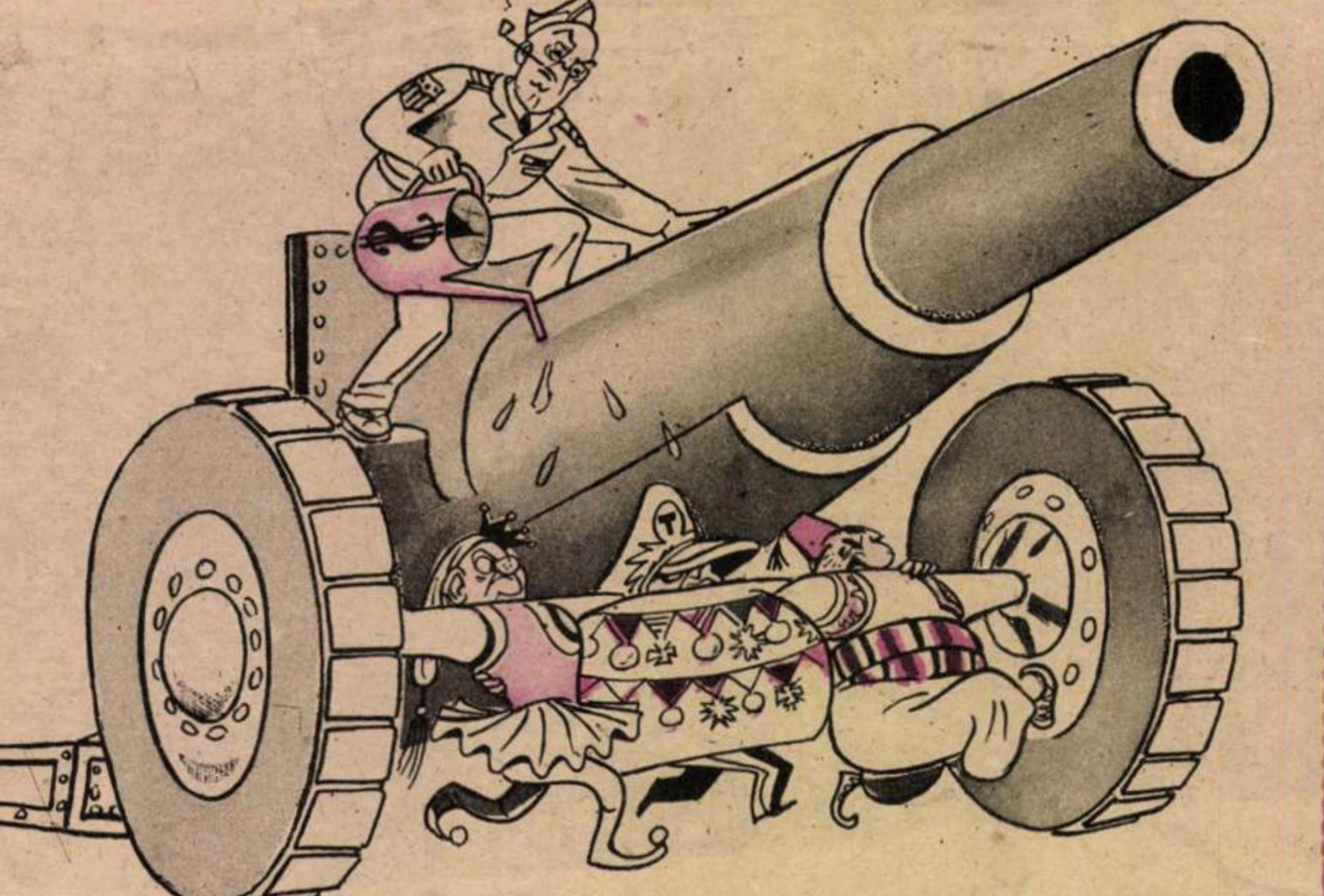

Belgrád—Athén—Ankara

Az AMERIKAI rádióban

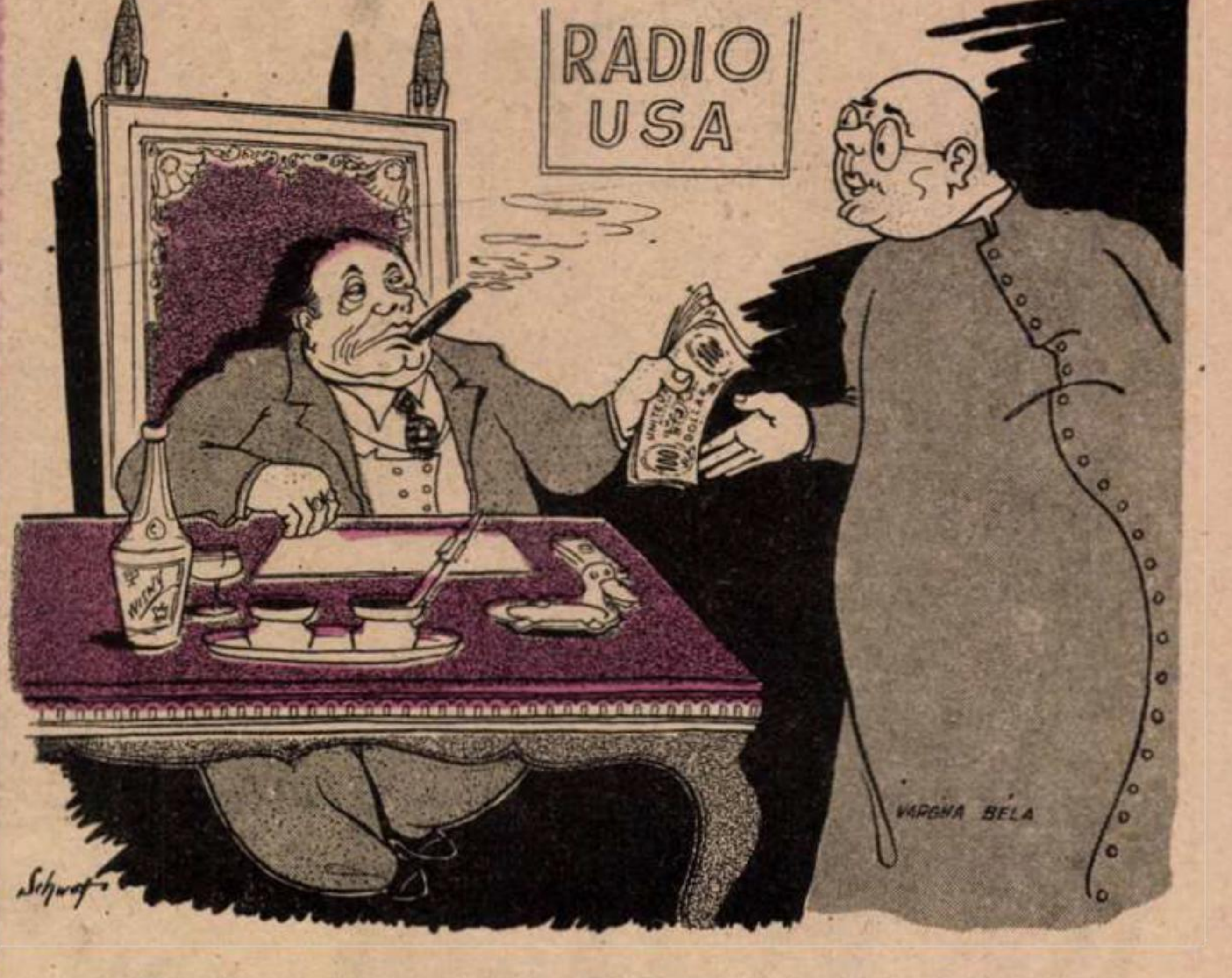

— Mondjon valami nekünk való jó dolgot kétezerért!

Guzlics, a gyerekbarát

Guzlics egy padon ült és nagyokat kortyolt a pompás koranyári napsütésből. Guzlicsról tudni kell, hogy évtizedekig elismert „jópofa" volt, azonfelül „császár" és „főokos", ahogy a letűnt világ léha társasága tisztelte azokat, akik kitűnően tudtak a lehető legkevesebb munkából a lehető legjobban élni.

Kíváncsi voltam, hogyan élhet mostanában egy ilyen Guzlics és leültem mellé a padra. Látszólag megőrizte jókedélyét, de a tekintetében volt valami bágyadt hervadás.

— Tudja hapsikám, egy Guzlicsot nem lehet eltemetni, — mondotta megszokott széles gesztusaival, majd egy kis mélabús sóhajjal hozzátette: — de persze azért most valamivel nehezebb, mint azelőtt volt...

— Amennyiben?

— Tudja, *ezekkel* nem olyan könnyű, — folytatta elrévedezve — üzlet nimolé, a dolcsi és napcsi fiatal, *ezeknél* flepnikkel se lehet operálni, de azért a Guzlics, az ma is Guzlics...

Ebben a pillanatban fiatal házaspár jött arra, gyerekkocsit tolva. Guzlics felpattant és szinte önkívületben gügyögött a csecsemőnek:

— Ugyili-pugyili, prikili-prakili, jaj de dönölü vadok, putyulu-matyulu, prüccs, — gőgicsélte egyfolytában és alig lehetett levakarni a kisdedről. Mikor kitombolta magát és a család eltolatott, megkérdeztem Guzlicsot, hogy mióta ilyen nagy gyerekbarát?

Savanyú képpel felelte:

— Én, gyerekbarát...? Ha tudni akarja, ki nem állhatom ezeket a kölyköket. Bőgnek, fogatlanok, kopaszok és mindig nedvesek. Egy ilyen kisded állandóan folyik.

— Hát akkor mi volt ez a cirkusz?

— Nézze, magának elárulom. Ez az új iparom. Lejárok ide a sétatérre és naponta 11—2-ig rajongok a kisdedekért. Néha túlórázok és délután 4—6 -ig is lejárok rajongani, meg gőgicsélni.

— Hol itt az új ipar?

— Várjon! Tudnia kell, hogy minden szülő oda van a saját kölykéért. Kiugranak a bőrükből örömükben, ha azt mondom, hogy az ő gyerekük a legszebb és legokosabb csecsemő a világon. És, amikor látják, hogy félóráig elugyilibugyilizok a kisdeddel, akkor meghatottságukban meghívnak uzsonnára, feketére, ha egy kis szerencsém van ebédre, vagy vacsorára.

Ezt a csirkefogót! Kitalálta a gyerekbarát-üzletágat! Újabb szülők érkeztek, gyerekkocsival. Legnagyobb csodálkozásomra már messziről integettek Guzlicsnak, majd mikor hozzánk értek, a fiatal mama vigasztalóan mondta a csecsemőnek:

— Ne sírj lelkecském, itt a jó Guzlics bácsi...

Kiderült, hogy a gyerek félórája bőg és nem lehet elhallgattatni. A szülők végre is Guzlics bácsihoz folyamodtak. Hát nem is csalódtak benne. Guzlics felülmúlhatatlan mutatvánnyal remekelt. Körültáncolta a kisdedet, mindenféle tornamutatványokkal szórakoztatta, csettintett, pattintott, nyiherészett és hahorászott és ajkáról szinte ömlött az utyulu-putyulu, a kutykurutybrekeke, meg a többi gőgics.

És megtörtént a csoda, a csecsemő elhallgatott és tágranyílt szemecskével bámult a gőzerővel dolgozó Guzlicsra. Bizonyára azon töprengett, hogy ugyan ki lehet ez a hülye alak?

A szülők természetesen hálálkodtak és Guzlics a gyerekbarát szent hevületében gőgicselte:

— Oh, de szejetnélek látni, amikor füjösztik azt a dönölü kis józsaszínü testecskédet...

Mit részletezzem? A mama meghívta másnapra Guzlicsot a fürösztési szertartáshoz. Guzlics aggodalmaskodva kérdezte:

— Hány órakor fürösztik a kicsikét?

— Úgy este hét és félnyolc között.

— Oh, mennyire sajnálom, — sopánkodott álszent képpel Guzlics. — Nem szívesen zavarok ilyenkor, vacsoridőben...

— De kedves Guzlics bácsi, — mondták az ifjú és gyermeteg szülők — hát egyszerűen velünk vacsorázik...

— Igazán szívesen jönnék, de holnap a kedvenc ételem lesz vacsorára... Rácponty! — tette hozzá élvezettel csettintve és csücsörítve.

Most jöttem csak rá, hogy miben mesterkedik ez a ravasz zsivány. Ilymódon szuggerálja a háziaknak, hogy rácponttyal vendégeljék meg!

A fiatalasszony kedves mosollyal felelte:

— Annyira szereti a rácpontyot, Guzlics bácsi?

— Nagyon... — rebegte remegő orrcimpával Guzlics és látszott rajta, hogy ezúttal kivételesen igazat mond.

Az asszonyka tűnődött egy pillanatig, majd így szólt:

— Tudja mit Guzlics bácsi? Akkor holnap elvisszük magukhoz a kicsit és ott fogjuk füröszteni...

Király Dezső

Oktalanság megsértődni

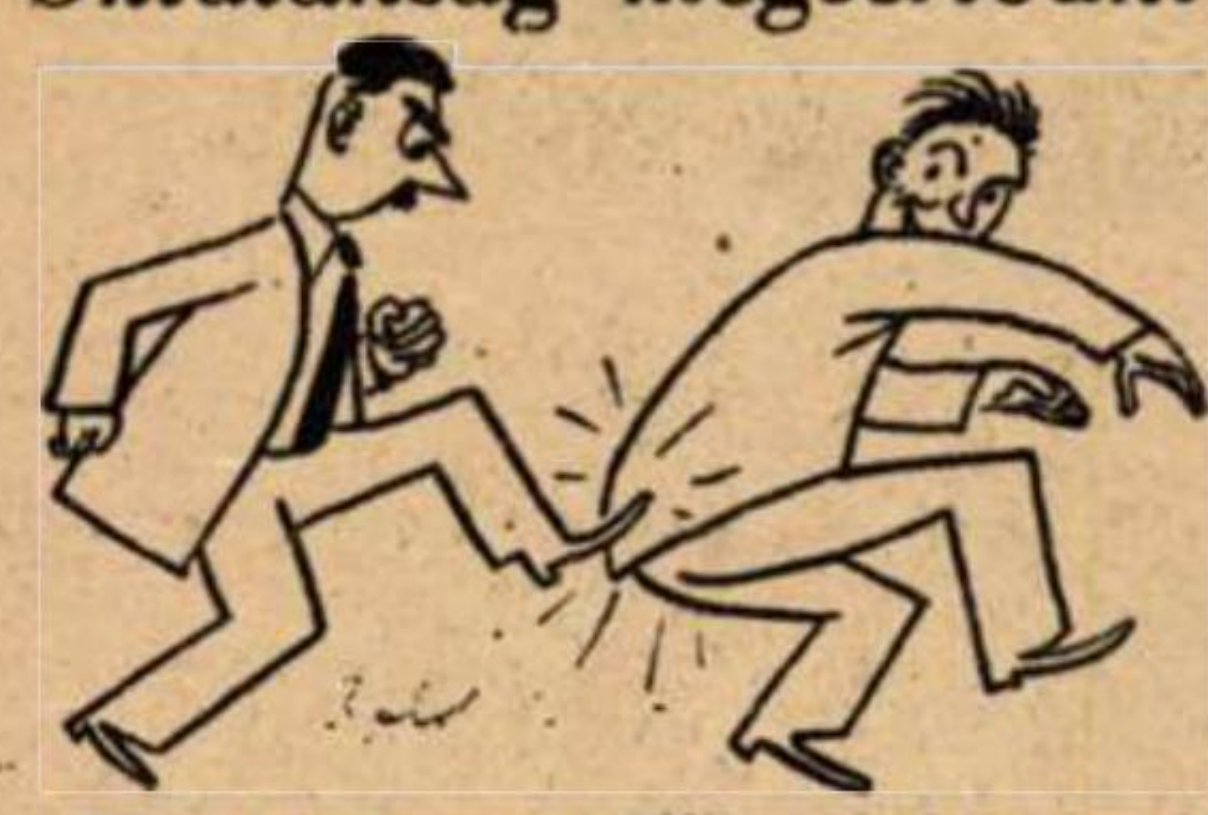

Többen is azt állitják, hogy sértődött a lelki alakzatom s hogy ezen sürgősen változtatni kell. Nem szabad mimózavirágként lebegnem az életben s ki kell birnom a kritikát, amennyiben épitőjellegű s nem kell búval bélelt kakaduvá változnom, ha sérelem sebzi lelkemet. A napokban például azt mondja Vakerás Pista: Nézd Csicsma kartárs, kicsit foglalkozom veled merő nevelési szándékból, elmondom ide bele a szemedbe, hogy mi vagy te, de ha megsértődsz, úgy feneken rúglak, hogy attul koldulsz.

— Ugyan kérlek, biztositottam őt, egész testi s lelki mivoltom ma már csupa merő acél és direkte kérem, magyarázd el, ki vagyok, mi vagyok, minek találsz, s igérem, semmi sértődés nem zaklat. Hát először is, mondta Vakerás, te visszamaradtál a szellemi fejlődésben, nagymértékben hülye vagy s elálló füleid arra mutatnak, hogy közvetlen őseid között szerepelt csimpánz vagy gorilla is. Ez a tárgyilagos véleményem. Na csak semmi sértődés, biztattam magam és szóltam, hogy csak folytassa.

Vakerás: Aztán állati az is, ahogy élsz. A Kinizsinek drukkolsz és nem a Bástyának, ütődöttek a gyerekeid, egyik butább, mint a másik, szóval körülbelül olyan fattyúk, mint te lehettél gyerekkorodban. Ez a tárgyilagos véleményem.

Khm, ha tárgyilagos, akkor csak folytassa és serkentettem, beszéljen valamit a munkához való viszonyomról, hiszen egy szobában dolgozik velem. Ő beszélt:

— Rosszul írsz, számolsz és olvasol, az egyszeregyet összetéveszted az ábécével. A legnagyobb baj az: fejlődésre abszolut képtelen vagy, sürgősen válassz szakmát, menj pöcegödörtisztitónak, talán ott megfelelsz. Ez a tárgyilagos véleményem. Kérlek, mondtam, mégis jelölj meg valamilyen utat, amin eljuthatna ingadozó, gyermeteg és baromi lényem valamifajta fejlődéshez. S különben hidd el, nagy örömmel fogadom kritikád.

Na ez már a javulás, krákogott Vakerás, elfogadod az épitő kritikám. Tanácsot azonban nem adhatok, az olyan birkák, mint te, úgyse fogadnák meg. És tudod mit? Legjobb volna azért, ha felakasztanád magad. Érted? — húzta még alá kérdéssel tanácsát, mire én közöltem, hogy értem, de föl nem akasztom magam.

Ó te hülye, legyintett erre búsan, szóval nem fogadod meg a tanácsot. Igy aztán nem sokra megyek a neveléseddel, azt kell hinnem, mégis megsértődtél. Ó te hülye, tette hozzá, nem birod az épitő szándékú barátságot. Búcsúzóul még szemenköpött s haragosan lelépett.

Elkámpicsorodva kiáltottam utána: — Barátom, kedves barátom, csak nem sértődtél meg? Ő azonban nem szólt vissza, csak ment, mint akit a végzet vezet. Hát ez borzasztó, törtem végkép össze, s zokogtam, mint a gyerek, úgylátszik megsértettem az én drága, önzetlen, engem nevelni kivánó, egyetlen és mindörökre elvesztett barátomat.

Nagy S. József

7 kérdés LÓGÓS LALIHOZ

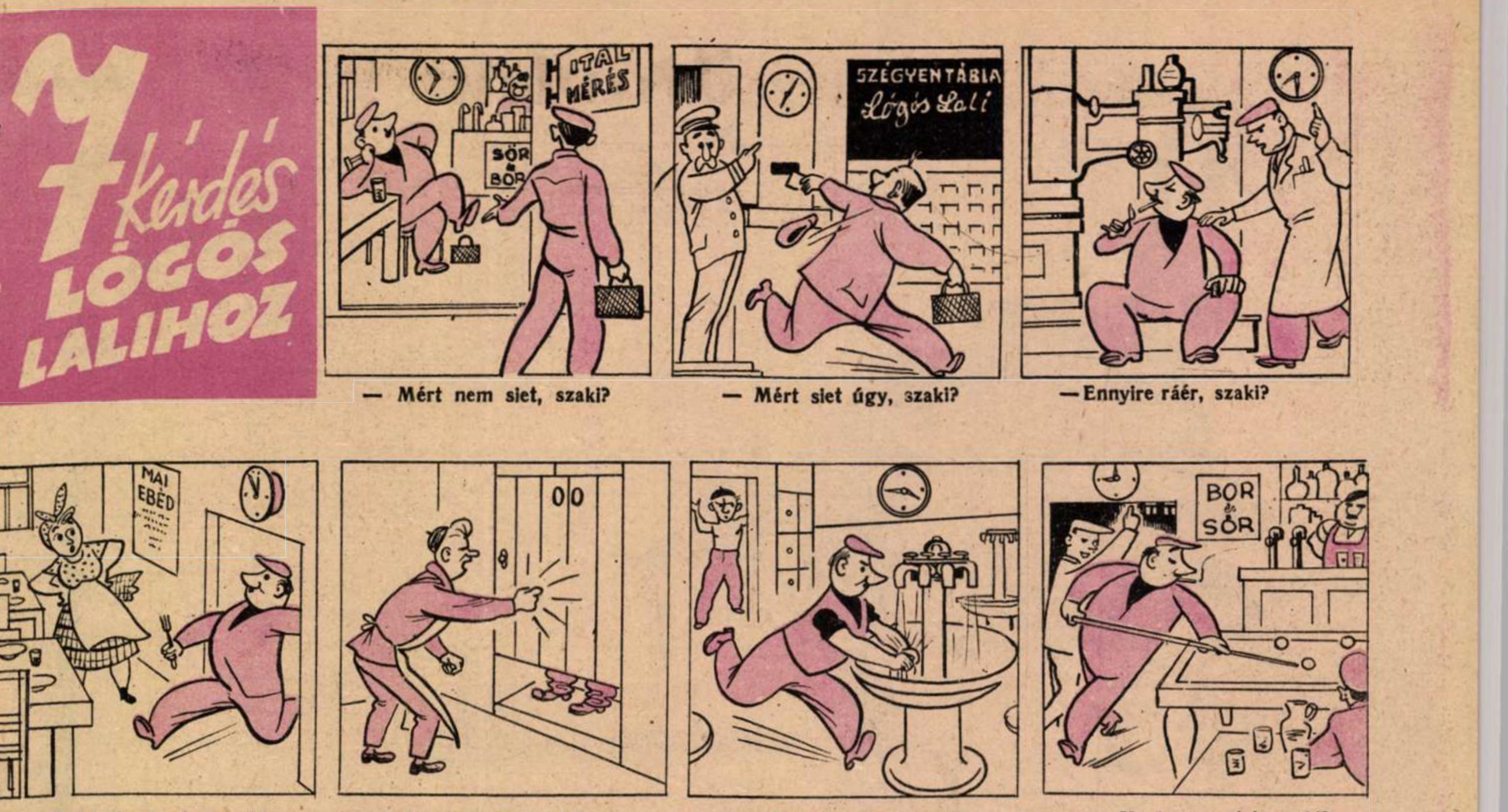

— Mért nem siet, szaki?

— Mért siet úgy, szaki?

—Ennyire ráér, szaki?

— Mért ily korán, szaki?

— Nem sietne, szaki?

— Mért siet úgy, szaki?

— Most nem siet, szaki?

Adenauer Rómában

Adenauer: Van szerencsém.
De Gasperi: Mi újság?
Adenauer: Mondom, hogy van szerencsém. Mert ha nem volna, akkor börtönben ülnék, mint Hitler cinkosa, de miután van, itt ülök Rómában, mint Nyugatnémetország miniszterelnöke és önnel tárgyalok.
De Gasperi: Nagyon helyes! Hát akkor talán kezdjük!
Adenauer: Egyelőre csak egy Bonn—Páris—Róma háromszögről volna szó.
De Gasperi: Az nem lehet rossz. Hogy képzeli azt a háromszöget?
Adenauer: Három befogója lesz és egy átfogója.
De Gasperi: Három befogó és egy átfogó? De excellenciás uram, akkor maga nem ismeri a mértani szabályokat!
Adenauer: Én ismerem a mértani szabályokat, excellenciás uram, de ismerem a Trumant is! Három befogó lesz meg egy átfogó és kész!
De Gasperi: De hogyan?
Adenauer: Hát úgy, hogy a Truman lesz az átfogó, mert ő át fogja venni a vezetést és mi hárman leszünk a befogók, mert mi befogjuk a szánkat...

Talpnyalók és talpnyalottak

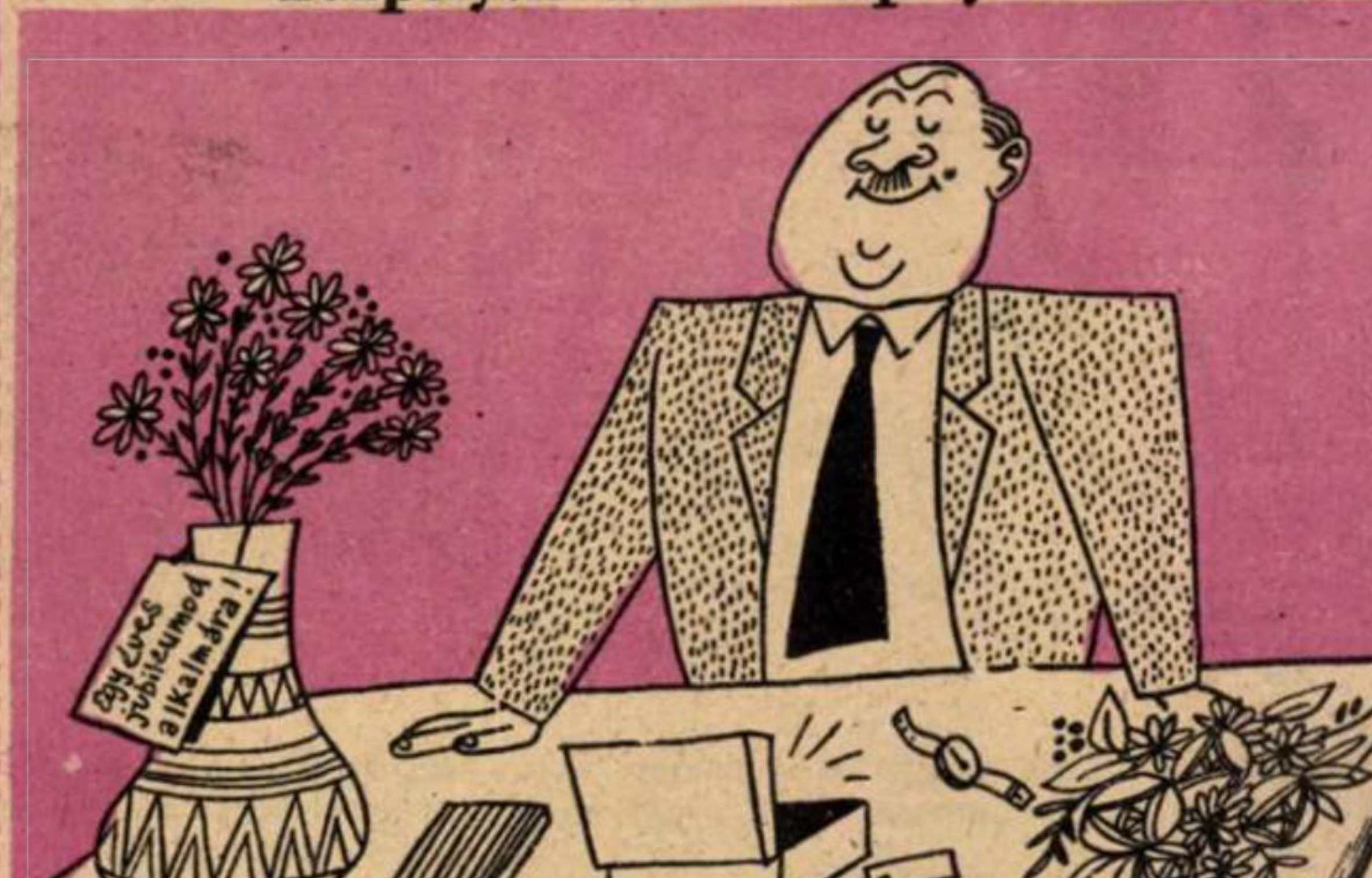

— A kortársak spontán szeretete megható! Amikor figyelmeztetem őket közeledő egyéves jubileumomra, mind megköszönte a figyelmességemet.

A fiúk összetartanak...

Lellei azt mondta doktor Bogyiszlainak:

— Bogyiszlai kartárs, abban az átiratban, amit a folyószámlaosztályhoz intézett, én helytelenítem...

Lellei pipacsvörös arccal vágott közbe:

— Hogy jön maga ahhoz, hogy helytelenítsen valamit az én átiratomban, amikor nekem tizennyolcéves praxisom van és magának csak tizenhét! És még hozzá Gébics jelenlétében nyilatkozik ilyen durván a munkámról!

Erre Gébics is felütötte a fejét.

— Mi baja velem, kollégám? — fordult Bogyiszlai doktorhoz. — Vegye tudomásul, hogy akármikor szerkesztek olyan átiratokat, mint maga! A multkor is én javítottam ki a Pereces kartárs átiratát....

Pereces felcsattant:

— Szerintem teljesen feleslegesen! Nem vagyok én Venyigei, aki kitűnő munkaerő, de minden sorát át kell írni!

Venyigei felállt és odalépett Pereces elé:

— Ezt tisztelettel bár, de kénytelen vagyok visszautasítani! Ha nem tudja a kartárs elviselni a bírálatot, akkor tanuljon tőlem! Én minden bírálatnak örülök, mert az a fejlődés alapja, de ha valaki rosszat mond a munkámról, én azon keresztülmegyek! Ott van a Kelemen, azon köszörüljék a nyelvüket, az hibát hibára halmoz...

Kelemen felugrott és mondott valamit Venyigeinek. Hogy mit, azt nem lehetett megérteni, mert mindenki egyszerre beszélt.

Ekkor kinyílt az ajtó és egy idegen lépett be rajta: Lepsényi, a folyószámlaosztály vezetője.

— Kartársak — mutatott fel egy papírlapot — itt az osztály egy kis hibát követett el...

Lellei, Bogyiszlai, Pereces, Venyigei, Gébics és Kelemen megdöbbent méltatlankodással vetette fel a fejét.

Néhány dermedt pillanatig csend volt. A méltatlan vád úgy úszott az osztály levegőjében, mint ősszel az ökörnyál.

A kartársak fájdalmas méltatlankodással néztek egymásra. Gébics találta meg először a hangját.

— Hogy a mi osztályunk hibát követett volna el?! — süvítette. — Az ki van zárva! Biztos a számlázás volt!

Gergely Miklós

Lake-successi közmondás:

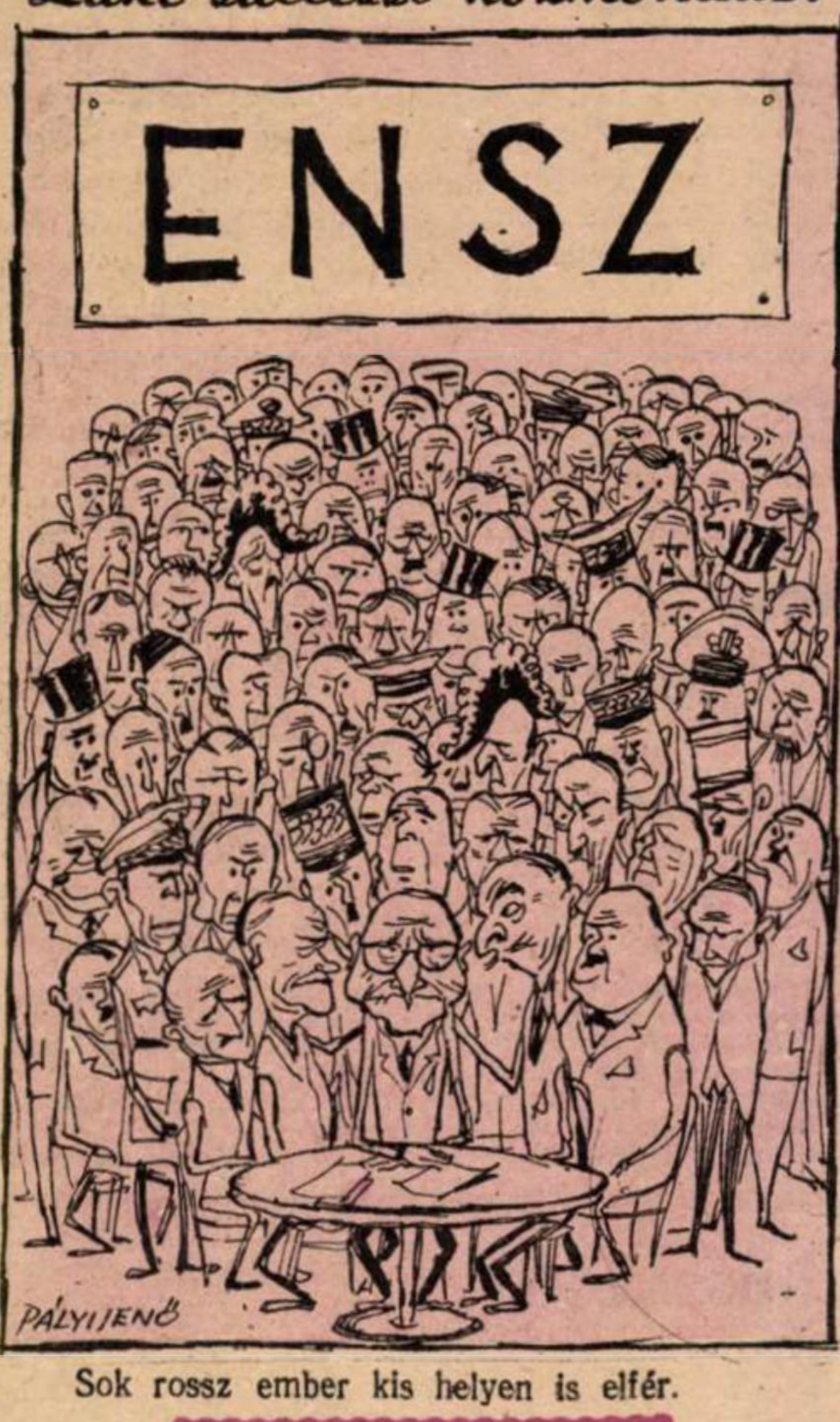

Sok rossz ember kis helyen is elfér.

Óvatos ember

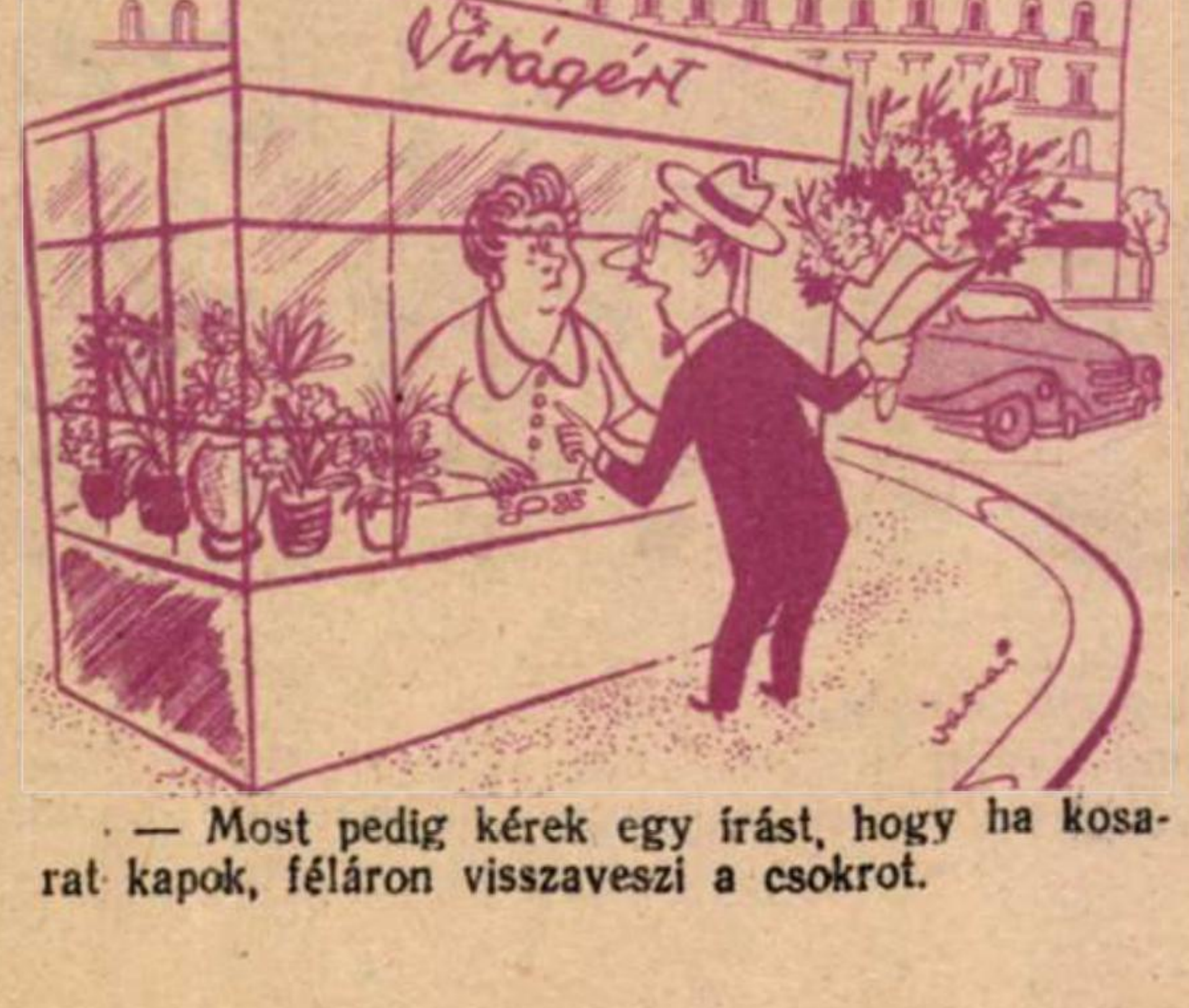

— Most pedig kérek egy írást, hogy ha kosarat kapok, féláron visszaveszi a csokrot.

HETI krónika

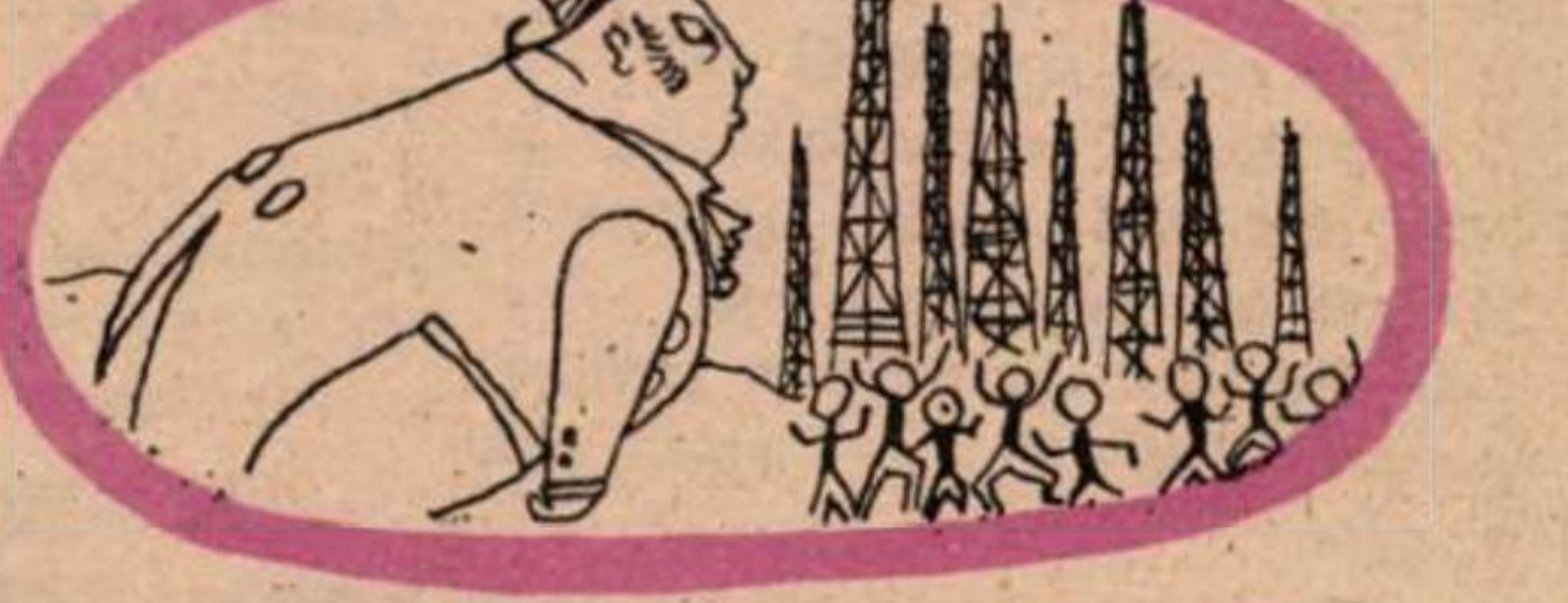

A KŐOLAJIPAR ÁLLAMOSITÁSÁT KÖVETELIK AZ EGYIPTOMI DOLGOZÓK.

John Bull: Micsoda rémes idők! Mindenkinek a saját olajára fáj a foga!

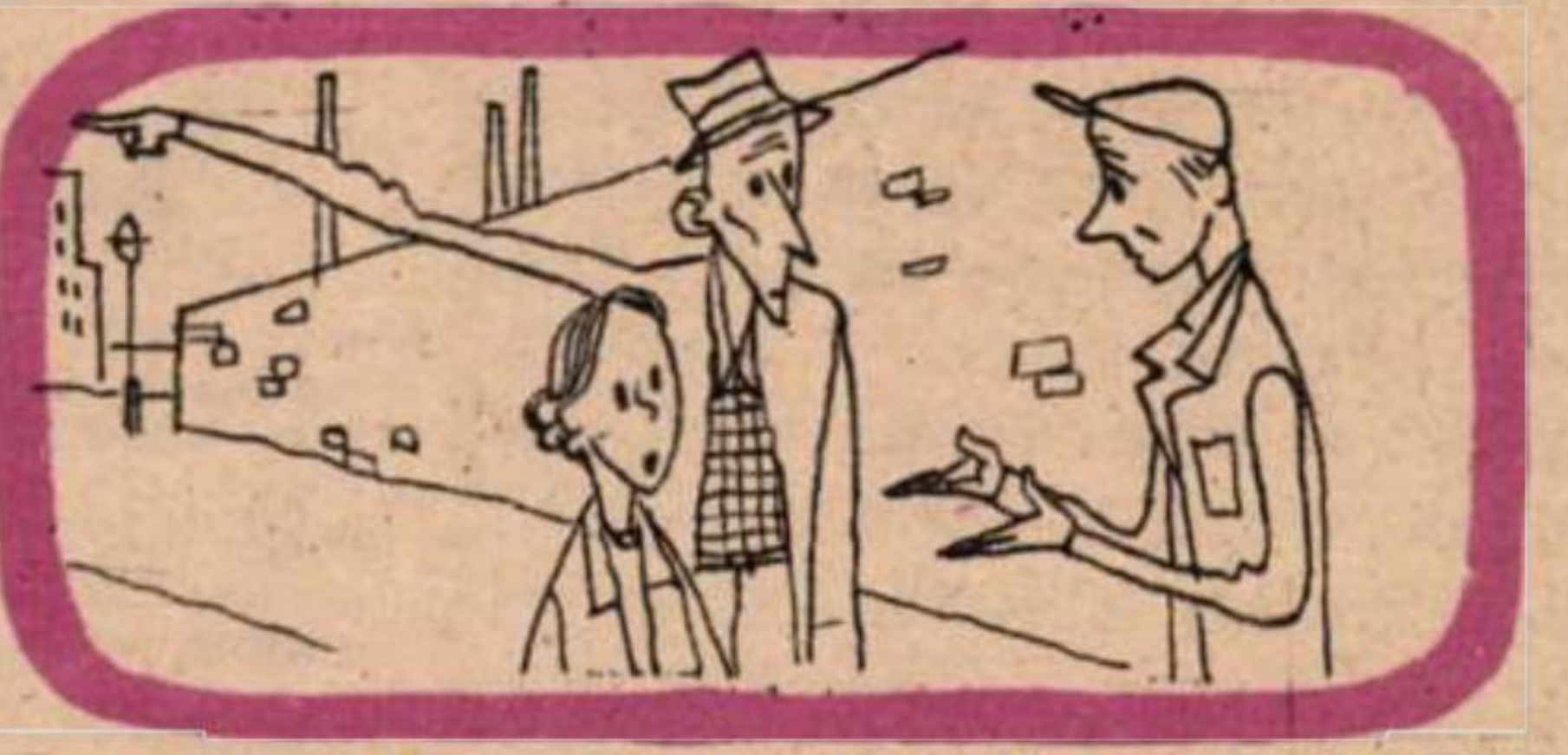

AZ USA HADÜGYMINISZTÉRIUMA 6,5 MILLIÁRD DOLLÁRT KÉRT VILÁGOT ÁTFOGÓ KATONAI TÁMASZPONTRENDSZER KIÉPÍTÉSÉRE.

— Hazafelé, vacsorázni?
— Nem, Grönlandba.
— Miért?
— Mert otthon nincs semmink, de Grönlandon van egy támaszpontunk.

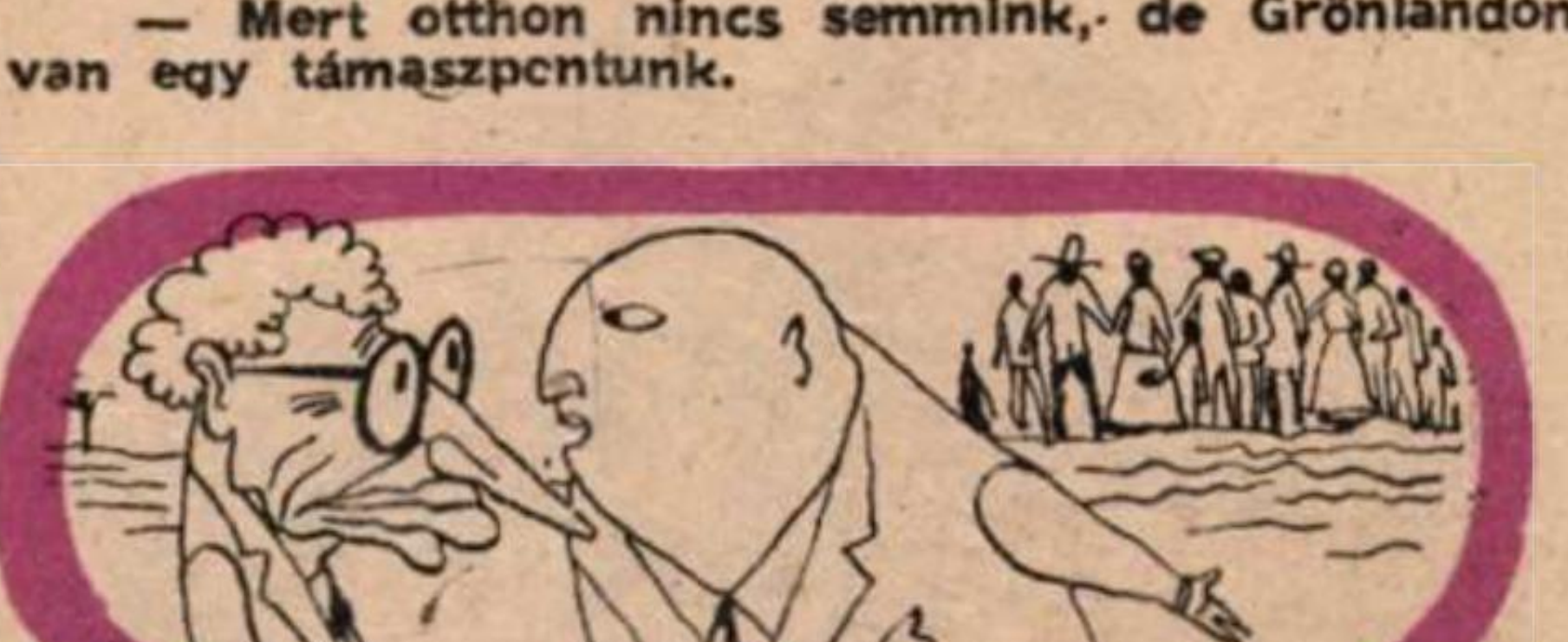

BÉRMOZGALMAT INDITOTTAK A DÉLOLASZORSZÁGI MEZŐGAZDASÁGI MUNKÁSOK.

Scelba: Nézz oda, ezek az emberek azt mondják, hogy nincs egy ruha a testükön, nincs ahol lehajtsák a fejüket, hétszámra nem esznek mást, mint száraz kenyeret és most béremelést követelnek.
De Gasperi: Szegény földbirtokosok...

Iránban

— Mért áll itt ugrásra készen már négy hete, oroszlán úr?
— Ijesztgetem a perzsát!
— Na és fél már?
— Hogyne. Már félek.

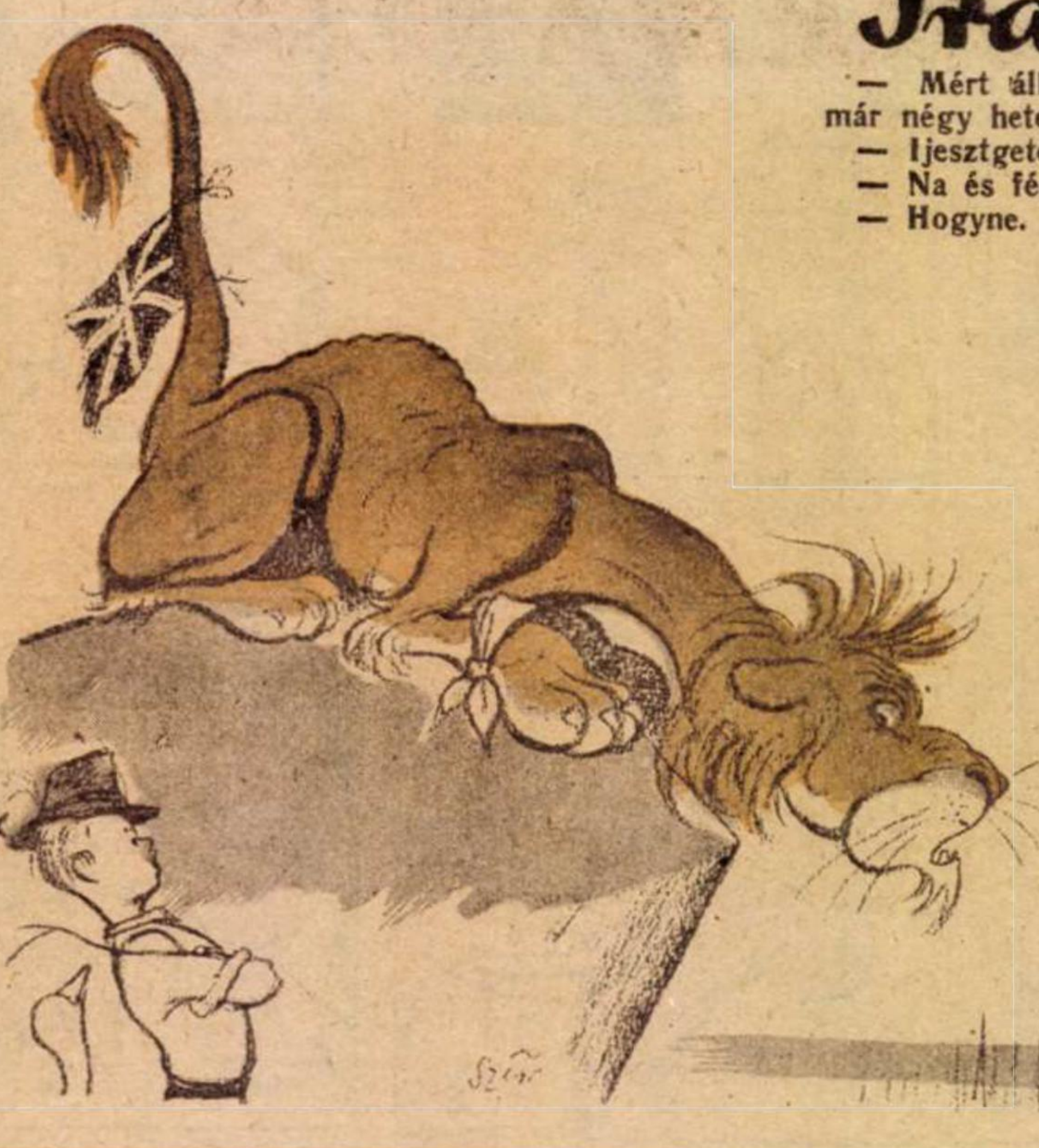

A BIBLIÁS EMBER

Megyünk, ballagunk a minap az öreg Vigyázóval, aki mint elnök, R. község békéjét vigyázza s már éppen ott tartok, hogy föltegyem a kérdést: hogyan is szokta ellátni fontos és megtisztelő hivatalát, mikor a malom alatt, az árnyékba húzódva, egy csomó emberbe botlunk.

— No, — mondja az öreg Vigyázó — hát hogy vág a bajusz?

— Rosszul, — tapogatja meg erre tényleg a bajszát egy tömzsökös, fakófejű kis férfiú, név szerint Gugora Mihály.

— Rosszul-e? — hökken meg Vigyázó Péter. — Aztán mi a baj, te Gugora?

— Hát az, hogy... mánmeg rum sincs... Pedig inni köll. Pláne az olyannak, akinek gyönge a gyomra. Mint teszem azt, — nekem.

Úgy látszik, az öreg Vigyázó jól ismeri az emberét, aki minden bizonnyal abból a fajtából való, akinek passziója a panaszkodás, az okkal-ok-nélkül való aggatódzás. Hallgat hát kissé, saccolja, méregeti ellenfelét (mármint a gyengegyomrú Gugorát) — aztán azt mondja:

— Nemcsak a gyomrod, az eszed is gyenge, te Gugora. Arra felelj: ha zimankós tél fenyeget, mire van nagyobb szükséged? Meleg, oltalmazó házra, vagy új kalapra?

Gugora Mihály behúzza a nyakát. Mintha apró, sündisznó-szemei is beljebb húzódnának a fejébe. Szemmel láthatólag az eszét erőlteti. Szeretne kibújni a hurokból, melyet az öreg Vigyázó vetett neki. De nincs pardon, felelnie kell, mert máskülönben kinevetik s holnapra új példabeszéd születik a községben. „Úgy járt, mint Gugora az új kalappal."

Sóhajt hát egy nagyot és megadja magát:

— Hát... persze hogy a házra, ha egyszer olyan zimankós az a tél, amelyik fenyeget.

— De úgy ám! A házra! — koppantja le a botját Vigyázó Péter. — Mert ha régi is a kalapod, a meleg kemence mellett bízvást kivallod a telet. De ha nincs hova húzódnod, akármilyen új kalapot teszel is a fejedre, — megvesz az isten hidege.

Most rövid, de annál jelentősebb szünetet tart Vigyázó Péter. Hagyja, hogy a példabeszéd keresztül-kasul járja a hallgatóság agyát, aztán így teszi föl az alkalom-szülte kisgyűlésre a koronát:

— Hát így vagyunk mink is a rummal, meg ezzel-azzal, amiben néha hiány mutatkozik. Ami neked Gugora, az oltalmazó ház, az a népnek a haza. Az erős, oltalmazó haza.

Azzal már lép is tovább a r.-i békebizottság elnöke s vele én is, bár a csudálkozástól alig állok a lábamon. Ez az öreg Vigyázó bezzeg érti a dolgát! Egy krükköt se szólt az imperializmusról meg agresszióról, hogy csak két olyan szót említsek, mely valósággal nyüzsögni szokott a mi felszólalásainkban s mégis mindenki megértette, mit akart a házzal meg az új kalappal. Kellő tisztelettel megkérdem hát tőle:

— Aztán mondja csak, Vigyázó bácsi: hogy tudta ezt a példázatot ilyen szépen kitalálni?

— Hogyan? Hát úgy, hogy... bibliás ember vagyok én öcsém és elvtársam.

•

(E találkozás után pedig arra gondoltam, hogy Vigyázó Péter a béke frontján mennyivel jobban, még a mostaninál is sokkal jobban megállná a helyét, ha érvet és módszert nem a biblia paraboláiból, hanem a magyar írók röpiratként terjesztett, olcsó, békeharcos füzeteiből meríthetne. Videant consules! Vagyis, hogy gondolkodjunk rajta, akik találva érezzük magunkat!)

Urbán Ernő.

A nagy izgalom

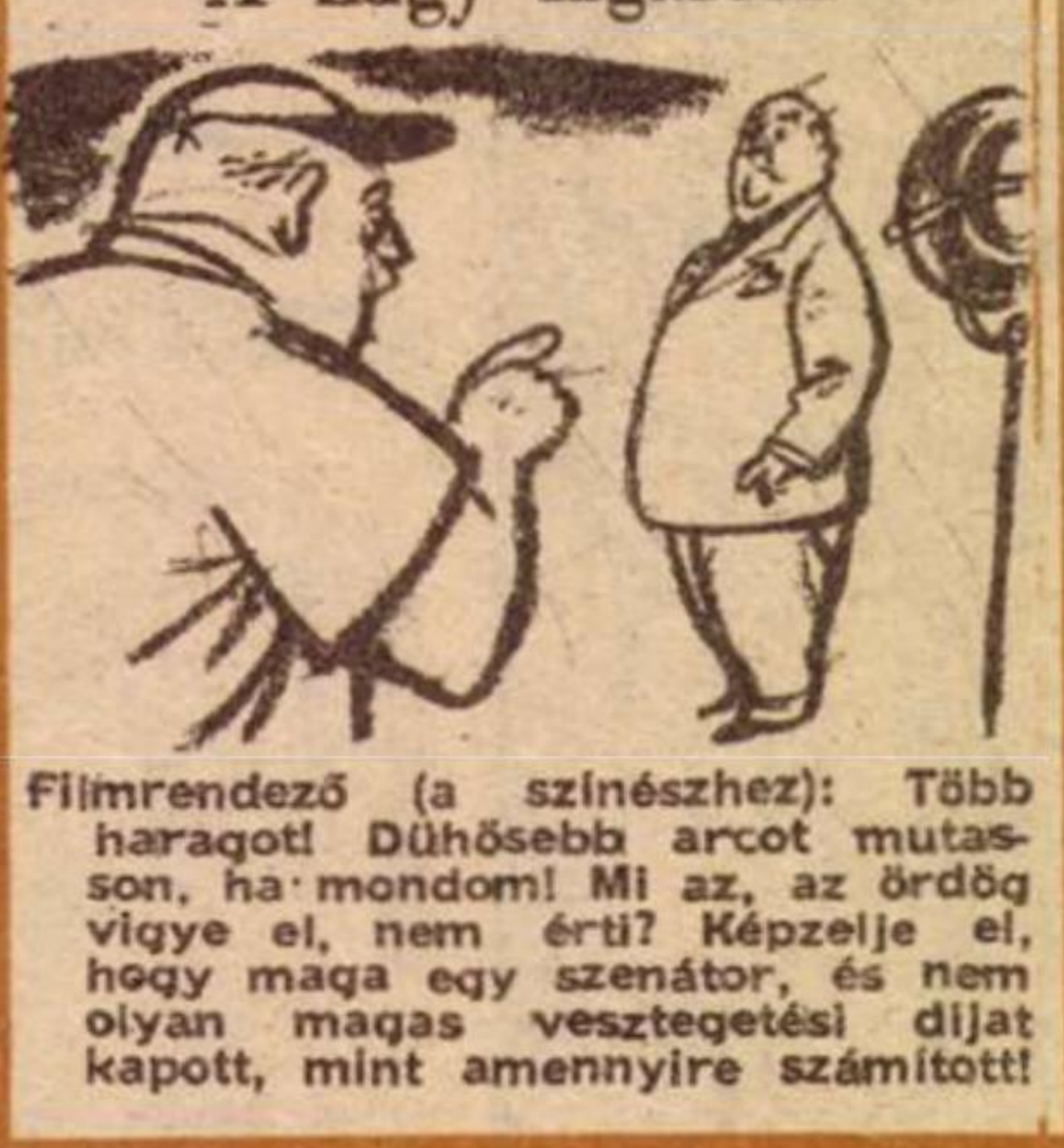

Filmrendező (a szinészhez): Több haragot! Dühösebb arcot mutasson, ha mondom! Mi az, az ördög vigye el, nem érti? Képzelje el, hogy maga egy szenátor, és nem olyan magas vesztegetési dijat kapott, mint amennyire számitott!

UDVARIASSÁG

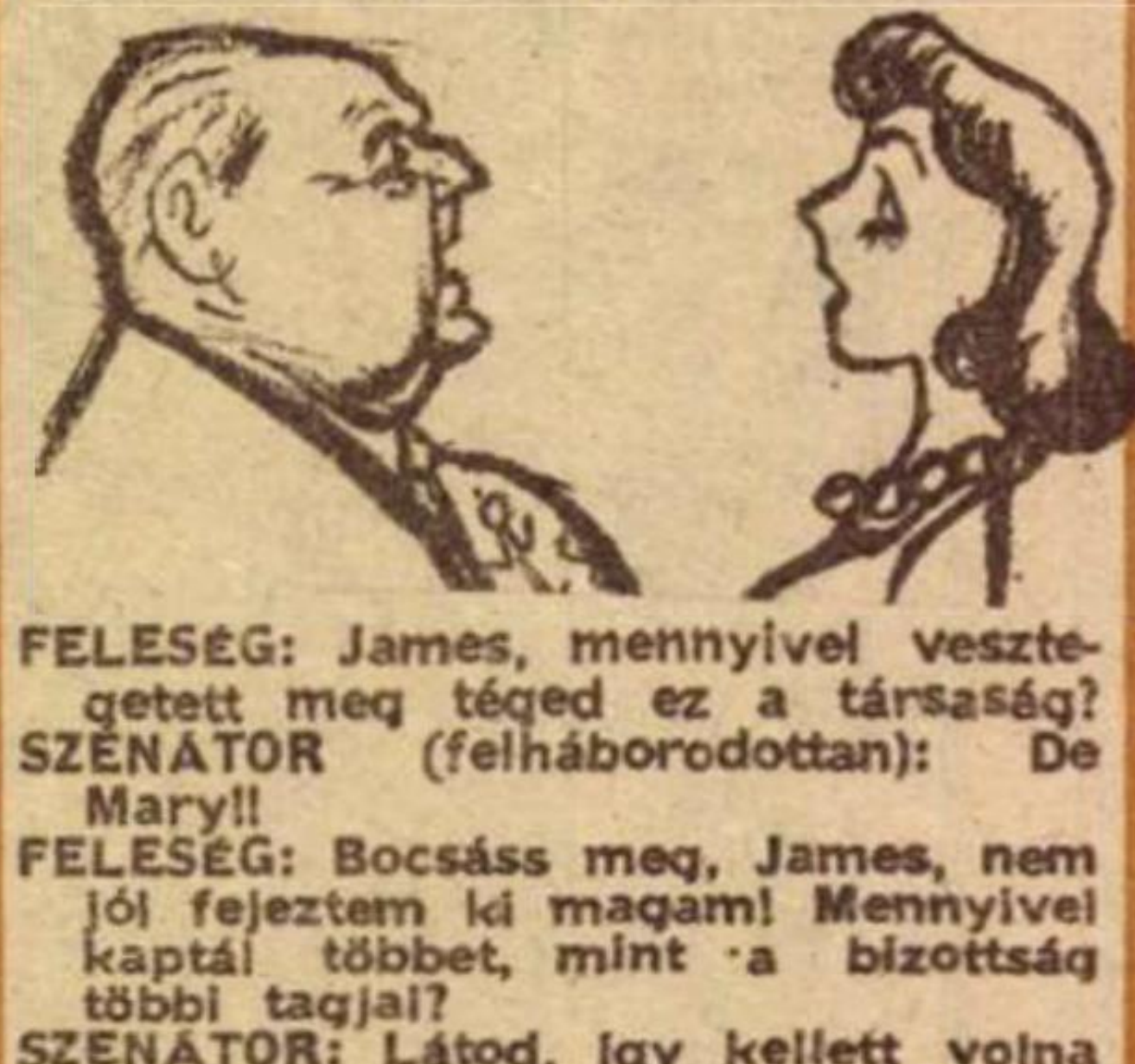

FELESÉG: James, mennyivel vesztegetett meg téged ez a társaság?
SZENÁTOR (felháborodottan): De Mary!!
FELESÉG: Bocsáss meg, James, nem jól fejeztem ki magam! Mennyivel kaptál többet, mint a bizottság többi tagjai?
SZENÁTOR: Látod, igy kellett volna mondanod!

(Ogonyok, Moszkva)

Szakmai büszkeség

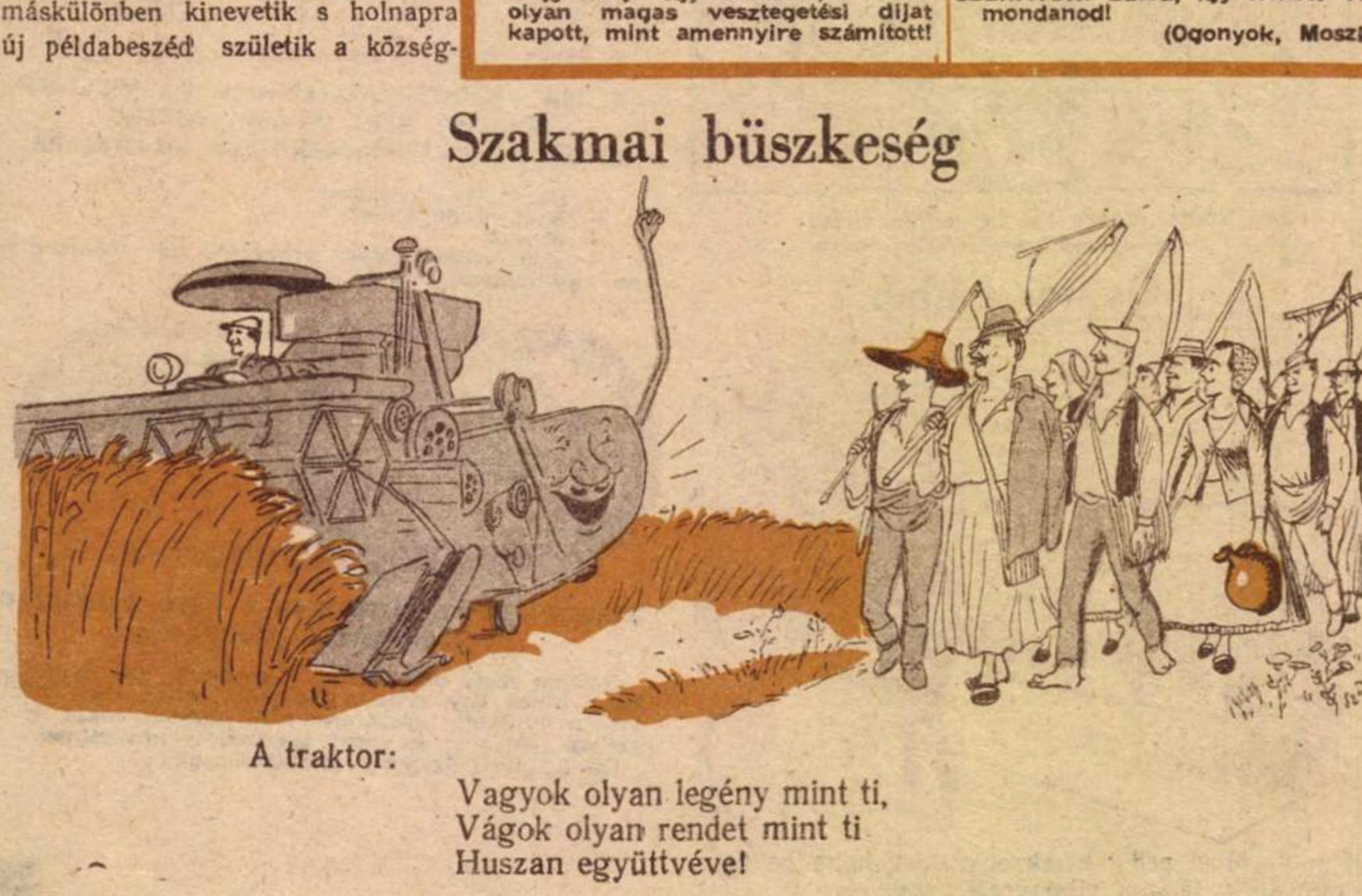

A traktor:

Vagyok olyan legény mint ti,
Vágok olyan rendet mint ti
Huszan együttvéve!

Egyszerű módszer

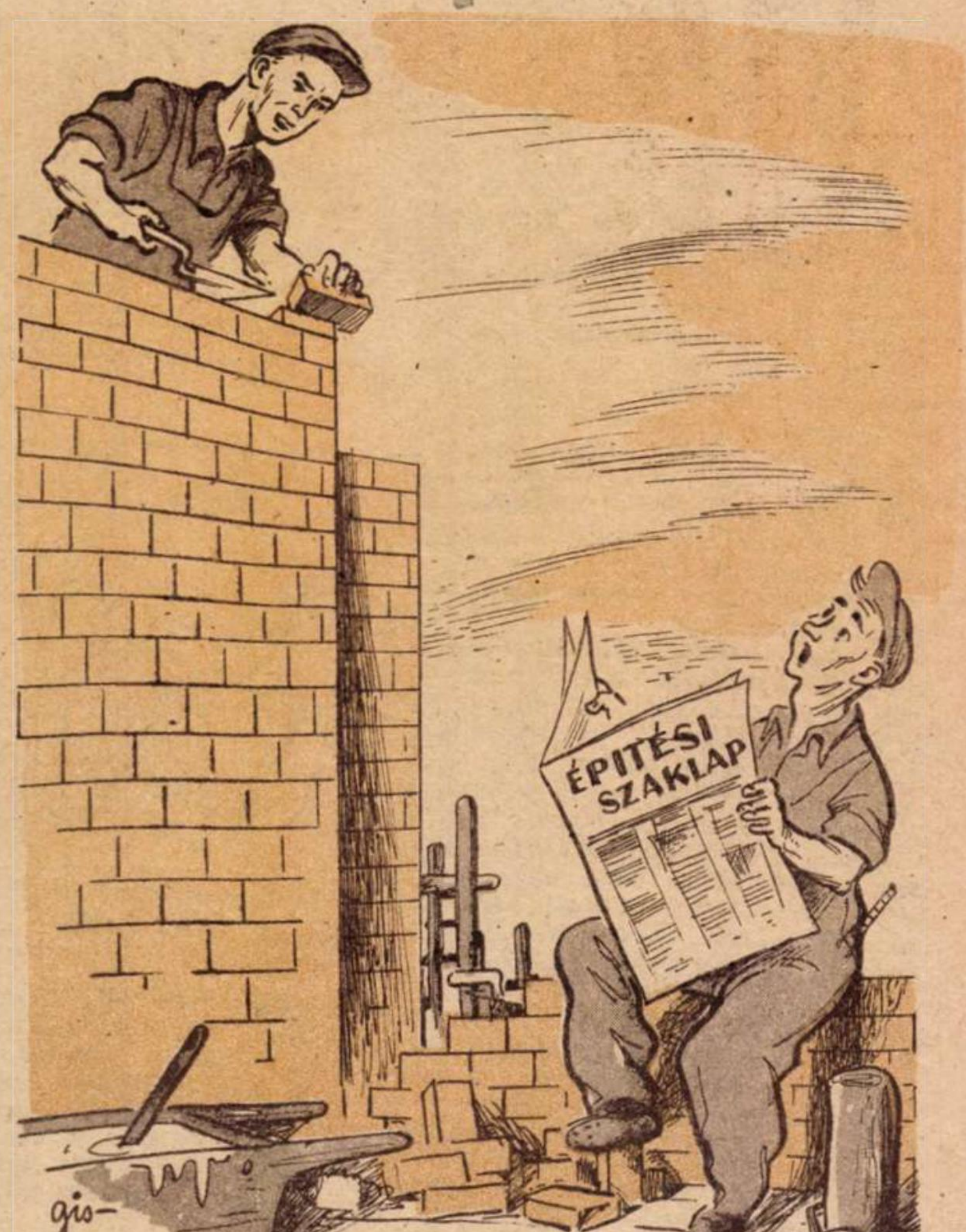

— Hogyan éri el maga, szaki, azt a jó falazási eredményt?
— Úgy, hogy nem munkaidőben tanulmányozom a szaklapot!

A JÓ „NÉPNEVELŐ"

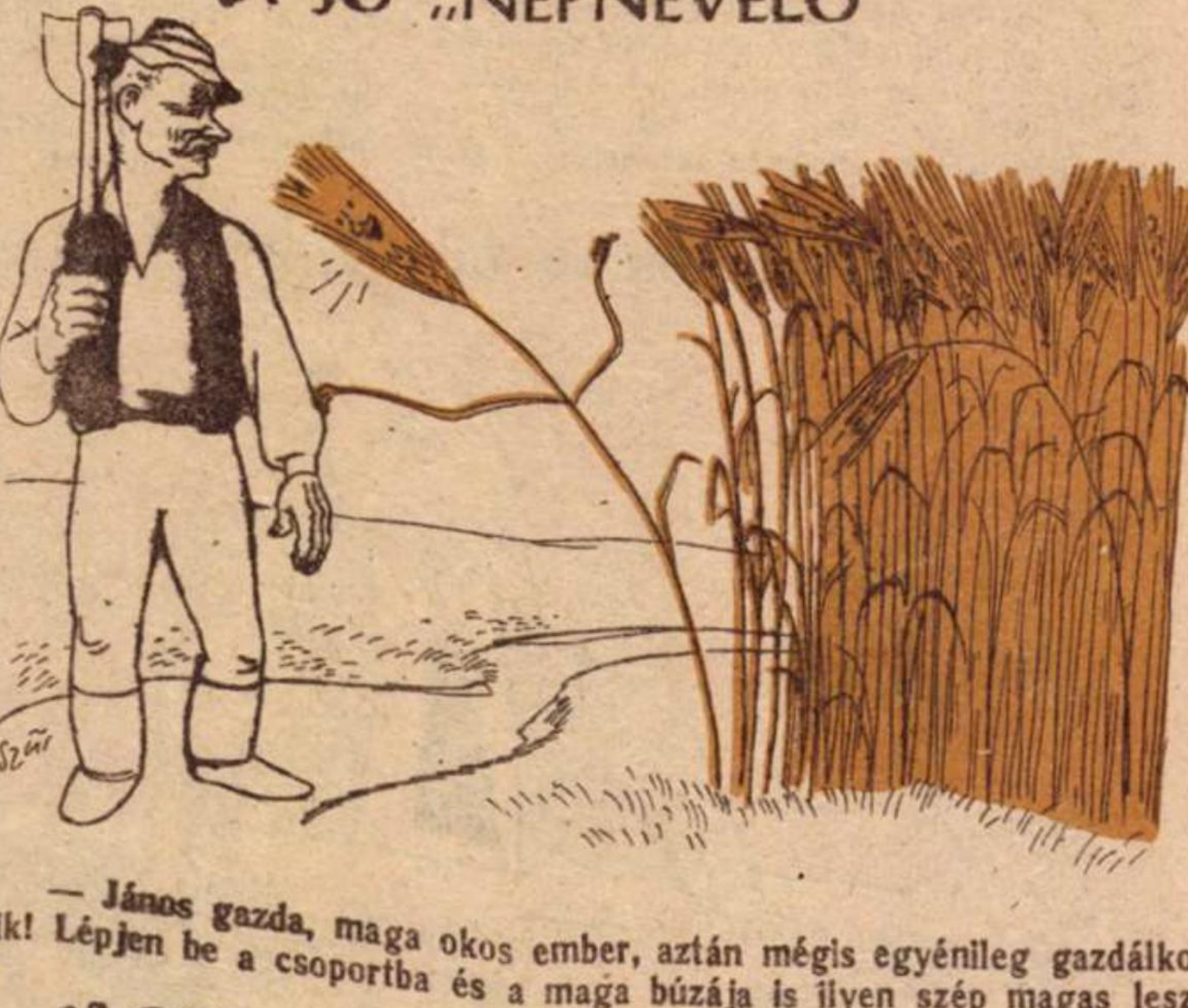

— János gazda, maga okos ember, aztán mégis egyénileg gazdálkodik! Lépjen be a csoportba és a maga búzája is ilyen szép magas lesz!

ANYÁK BOLTJA · CSILLAG · DIVATCSARNOK · MINŐSÉG · SZABADSÁG · VERSENY · ÚTTÖRŐ

Itt a nyár

nyaralásra,
strandolásra,
vásároljon minden
fürdőcikket egy helyen.
Bő választékkal várják
a dolgozókat
Budapest
legszebb

ÁLLAMI ÁRUHÁZAI

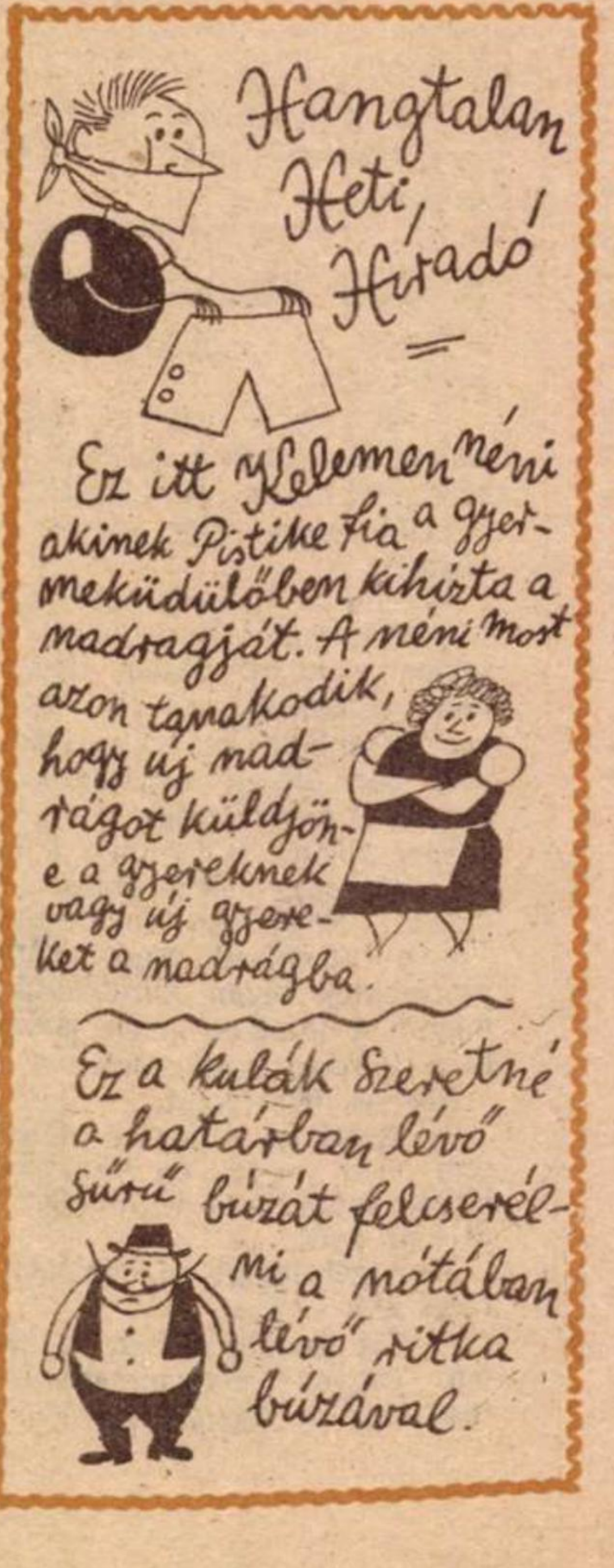

Hangtalan Heti Híradó

Ez itt Kelemen néni akinek Pistike fia a gyermeküdülőben kihízta a nadragját. A néni most azon tanakodik, hogy új nadrágot küldjön-e a gyereknek vagy új gyereket a nadrágba.

Ez a kulák szeretné a határban lévő sűrű búzát felcserélni a nótában lévő ritka búzával.

— Honnan jössz?

— A Tszcs-be toboroztam.

— Hová mégy most?

— Az MHK-ba.

— A feleséged jól van?

— Igen, jót tesz neki, hogy annyit foglalkozik az MNDSZ-szel.

— A lányod mit csinál?

— A DISZ-nek vezető tagja.

— És a fiad?

— ABC-t tanul.

— ABC? Mi az?

— Az ABC azoknak a betűknek öszege, melyekből a beszédünk áll.

— No látod, erre nem is gondoltam. Azt hittem, hogy valami másnak a rövidítése.

TALPRA MAGYAR, HÍ A BUZA!

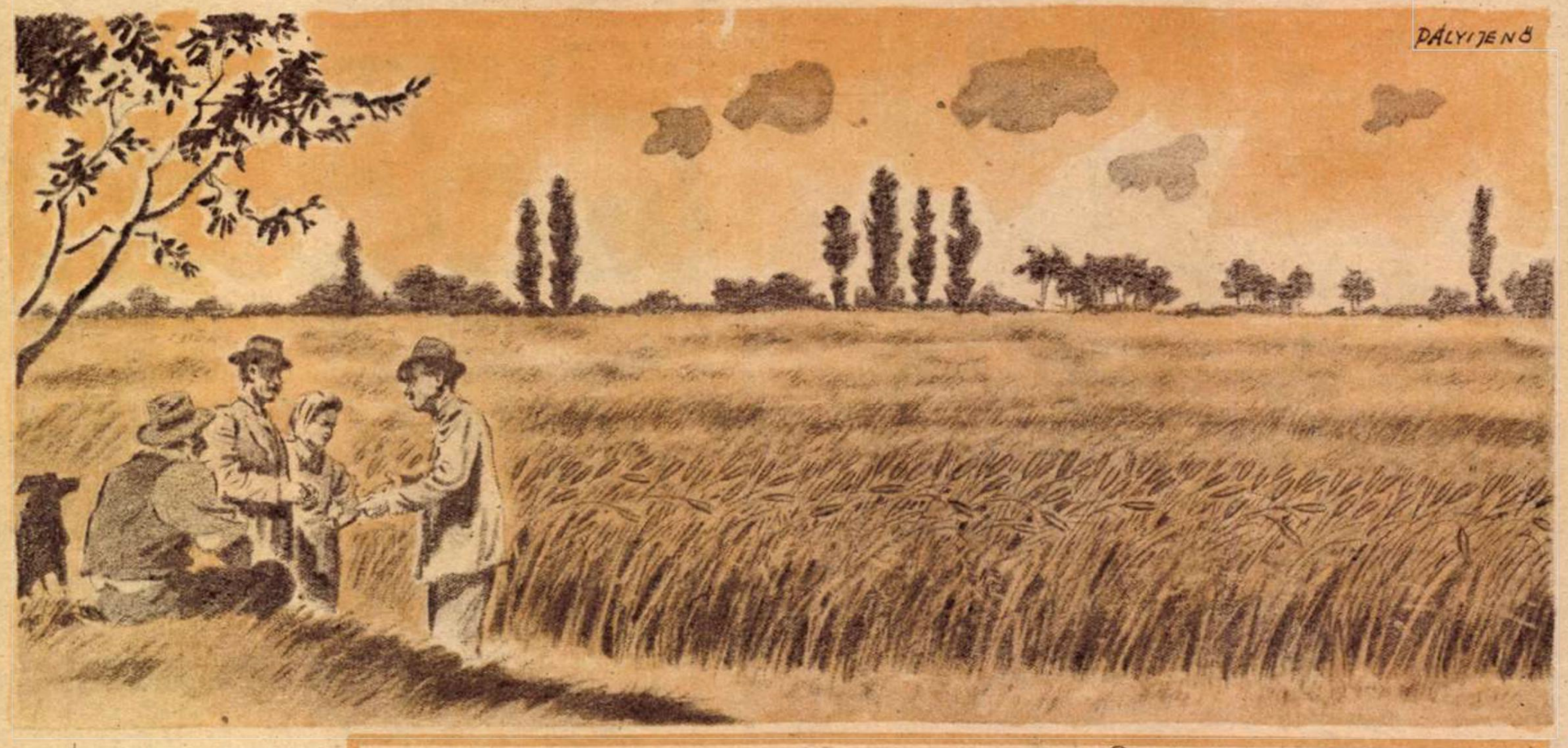

A tizedik évfordulón

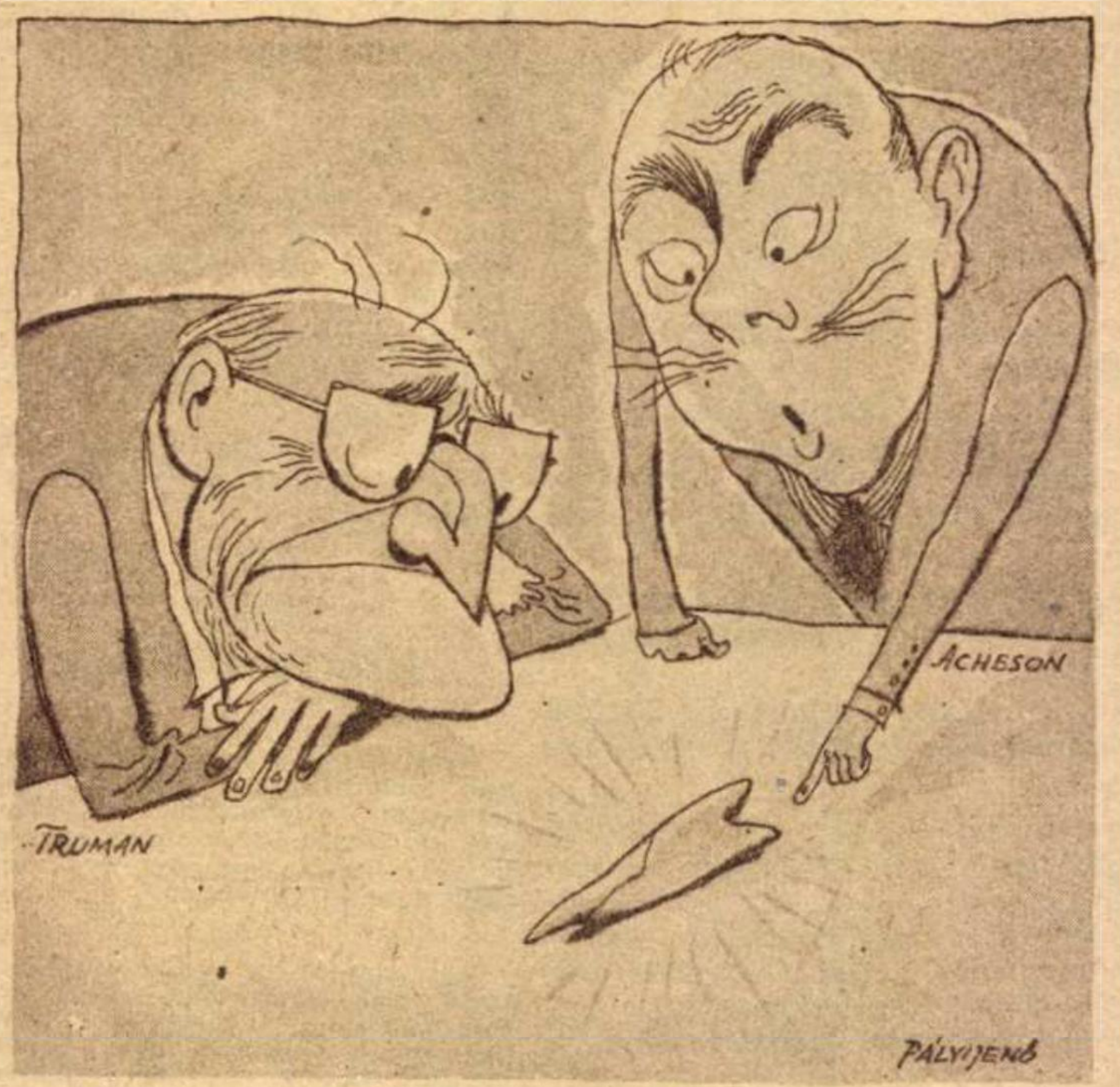

— Tudod mi ez, Harry?
— Tudom. Hitler foga, amely beletört a második világháborúba.
— Honnan tudod?
— Ugyan kérlek! Hát mire gondolok én állandóan?

Ez történt Franciaországban

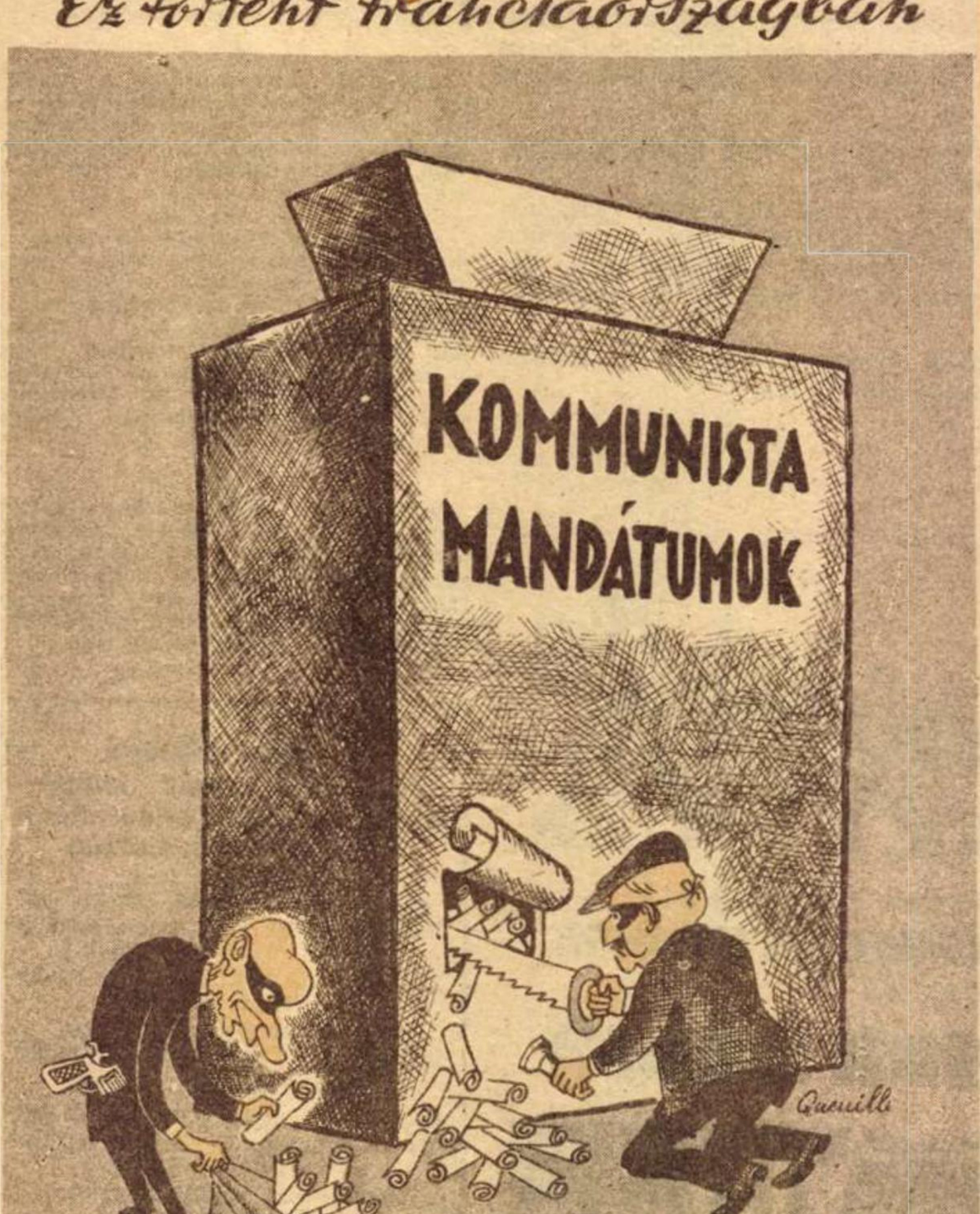

SZÉP ERNŐ:

Egy pikkoló sör

Júniusi vasárnap. Meleg van. Nagyon meleg van. Itt ebédelünk a Szabadsághegyen, a Fogas terraszán. Telisteli mindakét terrasz, még egy széket nem lehetne sehová beszoritani. Három-három pincér szolgál ki mindakét oldalon, vagyis emez oldalt két pincér meg egy pincérnő. Olyan hajszájuk van, akár egyszerre rendelt volna mindent mindenki. Csuda hogy fel nem lökik egymást, oda- meg visszasietvén, a sok tányérral, eszceiggel, pohár sörökkel, fröccsökkel, szódavizekkel.

Itt, oldalt a második soron az egyik asztalnál ül egy apró, hervadt nénike, egyedül, úgy értem: az a másik három személy nem őhozzá tartozik. Ez a nénike már megebédelt, a rádióujság van a kezében, de nem olvas, csak legyezi vele magát és amellett panaszosan hajtogatja jobbra-balra a fejét. A meleg mellett van egy más baja is. Nem kapja az innivalóját. Harmadszor hallom már legalább hogy szól a pincérjének:

— Egy pikkoló sört kérek.

Elhiszem annak a pincérnek, hogy nem hallotta, úgy teli van a feje a rendelésekkel. Most negyedszer is szól a nénike, akkor mikor a pincér, már üres kezekkel, viszszafelé indul:

— Kérem szépen egy pikkoló sört... A pincér most emeli az ujját a nénike felé; ez azt teszi: igen, hozom, hozom.

Örül a nénike. Olyan hálásan pillant a pincérje után.

Jön vissza a pincér, végre, hoz mindent, csak a pikkoló sört nem hozza. Azt el találta felejteni.

Mikor elloholt a pincér előtte, a nénike az asztaltársai felé fordul, azt mondja, majdnem sírva:

— Borzasztó kérem... — többet nem mond, úgyse figyelnek, éppen kacagni kezdtek valamin. S a két asszony közül a fiatalabbik felkapja a sörét, jó hosszút kortyol. Ezt nézni a szegény nénikének! Micsoda habos sárga tündérszépséget láthat, csuda hogy el nem szédül belé. Ujra csak megvárta, míg a pincér visszaindul; akkor szól, nem bosszúsan, annál okosabb. Még mosolyog is a kis ártatlanság:

— Meghalok szomjan, azt a pikkolót...

Megint nem kapta meg. Mélyet sóhajt, fölnéz az égbe. Milyen derűt, és milyen zamatot igért magának arra a vasárnapra.

De most gondol merészet és nagyot. Ott jön a pincérnő, az is sürgős, lázas. Elébe szól a nénike, könyörögve:

— Tessék majd ide is egy pikkoló sört adni.

— Pikkolót, igenis.

Lerakodik a pincérnő, elmegy, egy-két perc múlva jön, csudák csudája: elhozta a pikkoló sört, teszi le a nénike elé.

A második pillanatban jön a nénike pincérje is, az az ősz pakonpartos pincér, nyujtja a pikkoló sört a nénikének.

Szól a nénike a pincérlánynak:

— Jaj drágám, elhozta a pincérem a pikkolómat.

Szól a pincérlány:

— Sajnálom kérem, ön nálam is rendelt.

A pincérnőnek igaza van, de ez a filléres nénike, akármilyen gyönge is, mégsem fog akarni egy pikkoló sör helyett kettőt fizetni, ki kell hát törni a viharnak.

Nem. Felhőtlen marad a vasárnap. Mert a szomszéd asztaltól átszól egy vendég:

— Szóval az a sör szabad? Adja ide kérem, éppen most akartam még egy pikkoló sört kérni.

A francia választások után

Herriot: Láthatjátok, azt kéne ezzel az óriással is csinálni, amit Gulliwerrel csinálnak ezen a képen.

De Gaulle: Igen, de ez sajnos nem alszik...

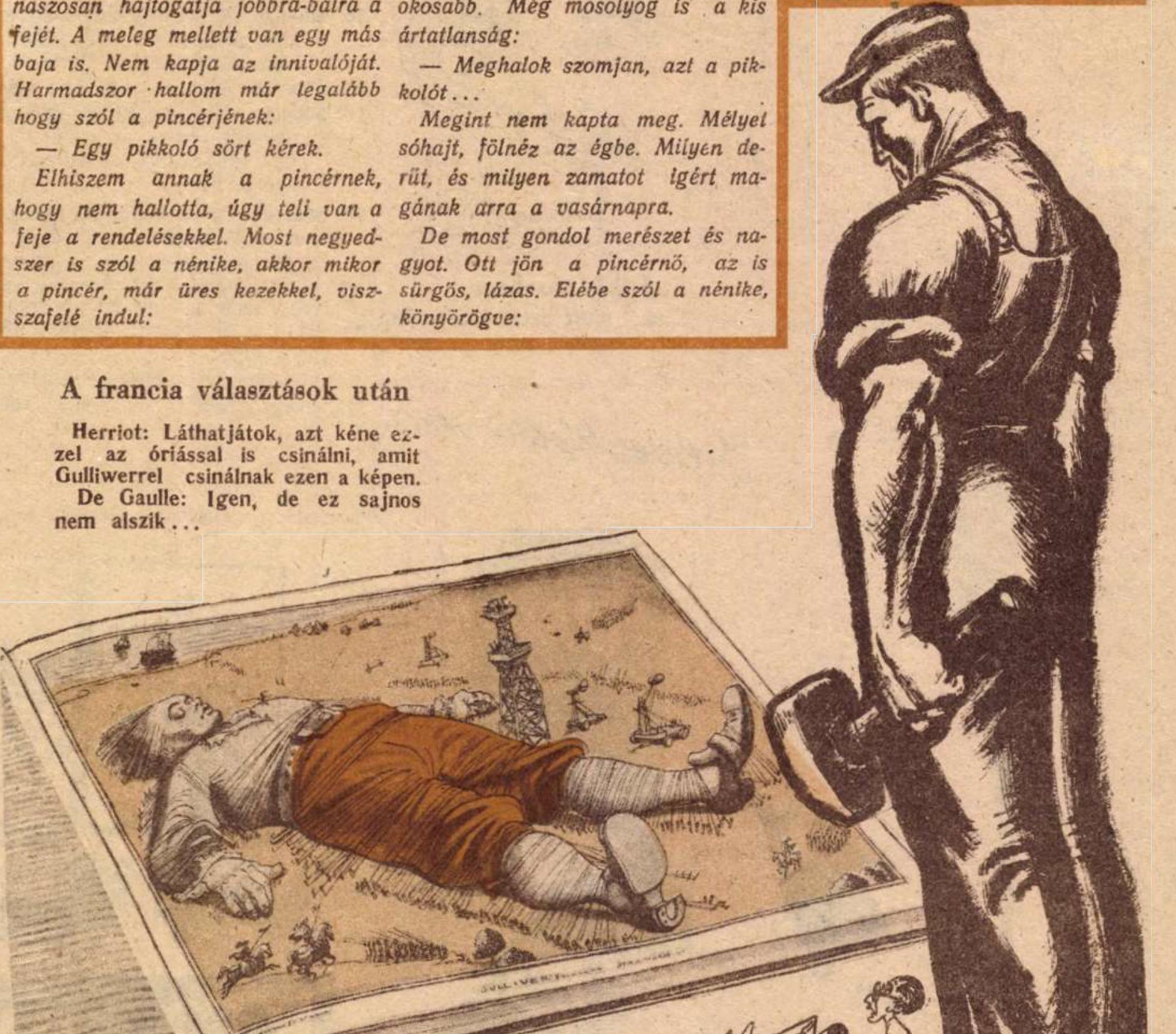

Az imperialisták világuralmi törekvése

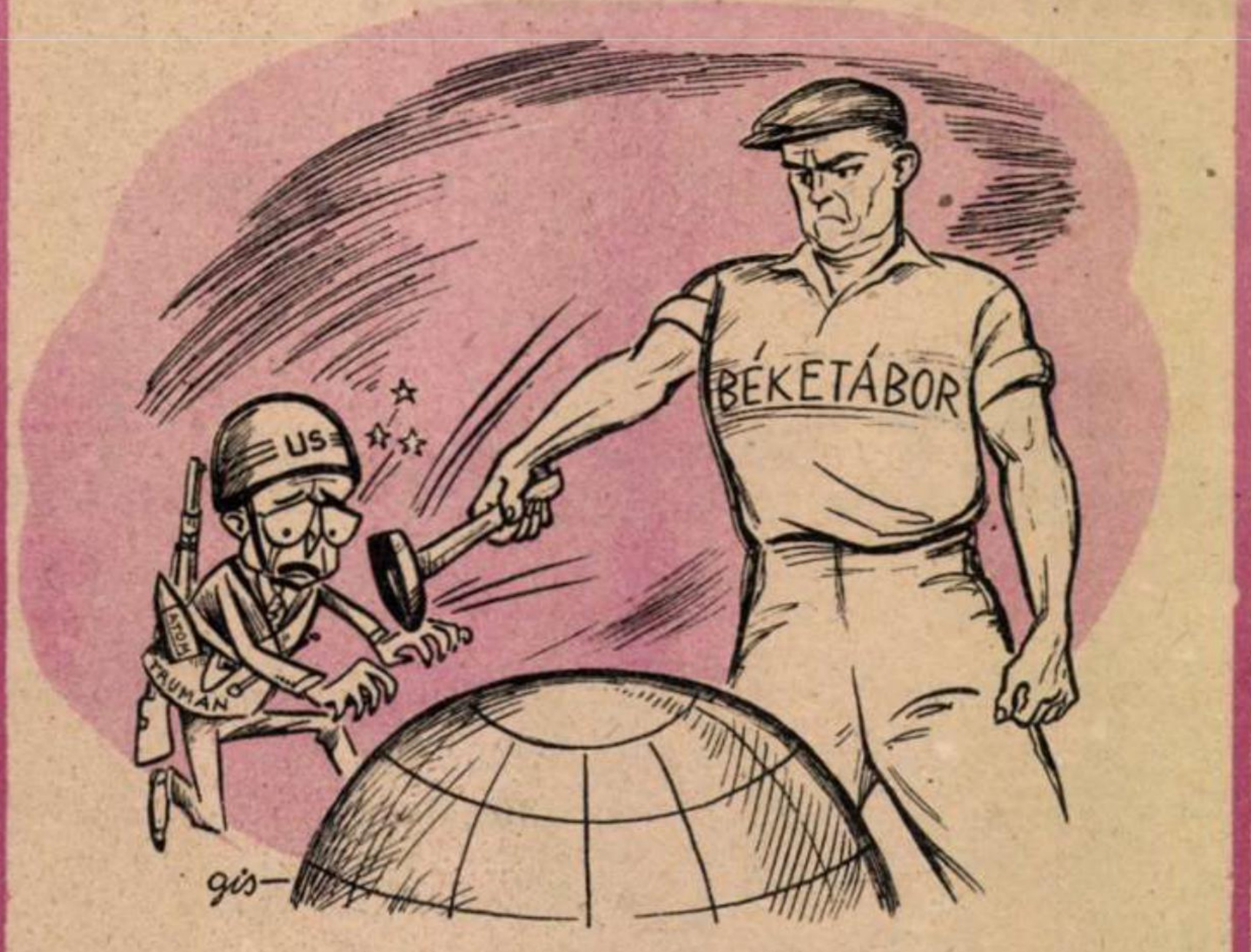

. . . . és ami az útját állja!

ESZMÉNYKÉPEK

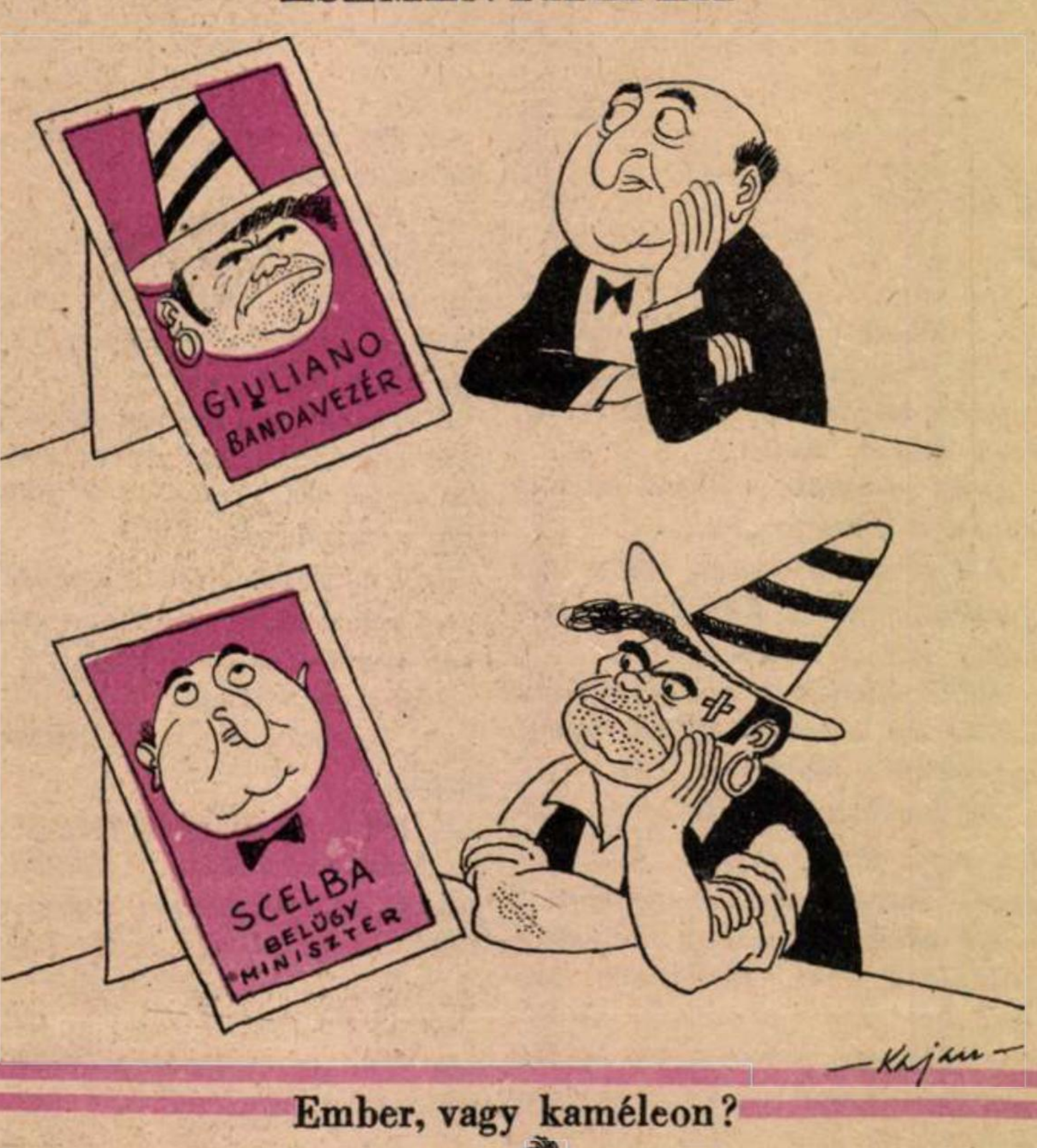

Ember, vagy kaméleon?

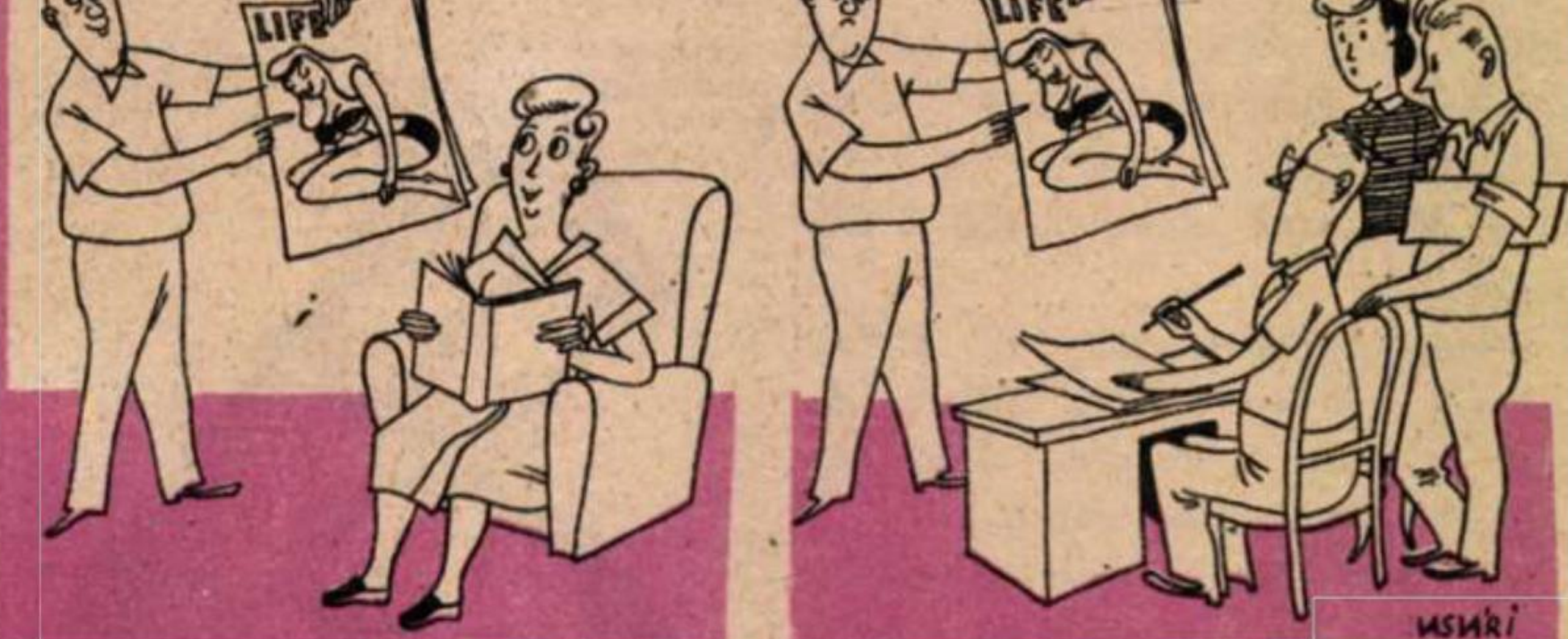

OTTHON

— Hiába fiam, az amerikai kultúra az kultúra!

A hivatalban

— Nahát, most szóljatok hozzá, hogy mit művelnek ezek az amerikaiak . . .

Egy olasz kikötőben

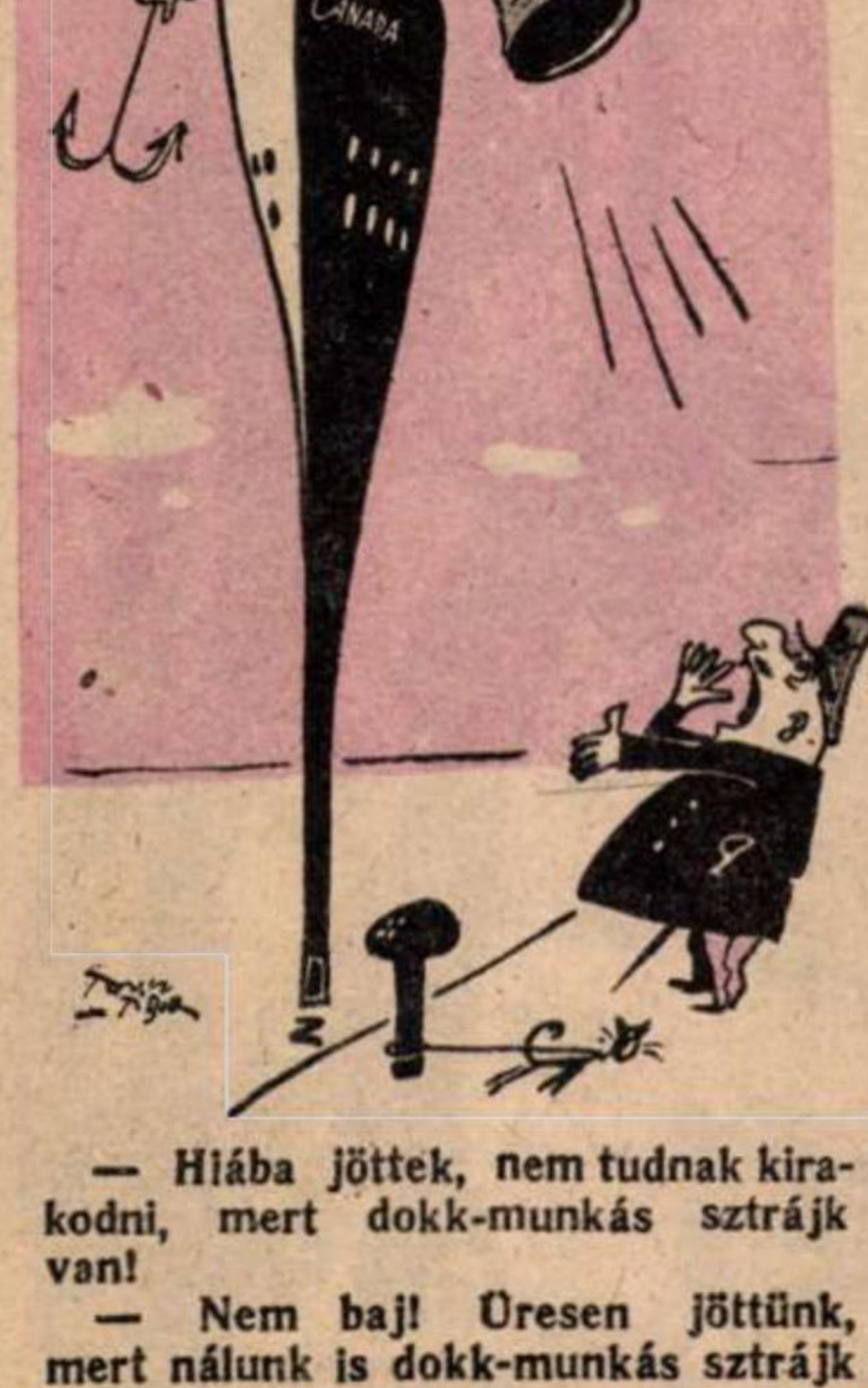

— Hiába jöttek, nem tudnak kirakodni, mert dokk-munkás sztrájk van!

— Nem baj! Üresen jöttünk, mert nálunk is dokk-munkás sztrájk van!

Le a bürokráciával!

Egy akta útja a MÁV-nál

Akták
Akták
Akták
Akták

1. állomás: 1951. II. hónap 7-én Kaposvár állomáson a kocsivizsgáló az 50.030 és 50.244 számú személykocsikról egy kocsisérülési jelentést állított ki 16. és 17. szám alatt, s azt II. hó 8-án K 16/1951. sz. alatt elküldte Dombóvár állomásnak.

2. állomás: 1951. II. hónap 12-én Dombóvár állomás 1650/951. sz. alatt elküldte a Pécsi Igazgatóság IV. osztályának. Jelentette, hogy a kocsik Pápáról javításból négy darab gőzfűtési tömlő hiányával érkeztek meg.

3. állomás: 1951. II. hónap 15-én a Pécsi Igazgatóság IV. osztálya áttette az aktát a szombathelyi igazgatóság IV. osztályához gy 432/420-241/951. sz. alatt, majd ez . . .

4. állomás: . . . 1951. II. hónap 19-én áttette a szombathelyi igazgatóság III. osztályához további tárgyalás végett gy 407/262/951. sz. alatt. (Szolgálati úton szalad az akta.)

5. állomás: 1951. II. hónap 21-én a szombathelyi igazgatóság III. osztálya kiadta az aktát Pápa állomásra gy 384/8091/951. III. sz. alatt.

6. állomás: Pápa III. hónap 8-án 1581/951. sz. alatt áttette az aktát a pápai fűtőházfőnökségre. Azt kérdezte, hogy a kocsin volt-e tömlő, vagy sem? (Jó vicc! Majd beismeri, hogy nem volt.)

7. állomás: A pápai fűtőház 474/951. Ft-Pá sz. alatt III. hónap 20-án visszaküldte az aktát a pápai állomásfőnökségre és jelentette, hogy minden rendben. Tömlővel el volt látva.

8. állomás: A pápai állomásfőnökség III. hónap 23-án 2180/951. sz. alatt jelentette a szombathelyi igazgatóság III. osztályának, hogy a kocsikat Kisbér állomáson rendben átadták.

9. állomás: Erre a szombathelyi igazgatóság III. osztálya megint visszaküldte Pápa állomásra az aktát gy 304/8091/951. sz. alatt IV. hó 19-én és megkérdezte azt, hogy a kocsikat pápai személyzettel meddig továbbították.

10. állomás: Pápa állomás V. hó 12-én jelentette, hogy a pápai személyzet Kisbérig ment és ott rendben átadta.

11. állomás: 1951. V. hónap 19-én a szombathelyi igazgatóság gy 304/8091/951. sz. alatt büszkén jelentette a pécsi igazgatóság III. osztályának, hogy az ő területükön mulasztás nem történt, tárgyalják tovább az ügyet a budapesti igazgatósággal, mivel Kisbér állomás odatartozik.

12. állomás: A pécsi Igazgatóság III. osztálya ekkor elküldte a szegény aktát gy 3052/510/951. sz. alatt V. hó 28-án a budapesti igazgatóság III. osztályának tárgyalás végett.

13. állomás: A budapesti igazgatóság III. osztálya elküldte gy 304/255 951. sz. alatt V. hónap 30-án a kisbéri állomásfőnökségre, melyben jelentést kért.

14. állomás: A kisbéri állomásfőnökség 1031/951. sz. alatt VI. hónap 2-án a budapesti igazgatóság III. osztályának jelentette, hogy a kocsikat tömlő nélkül vette át és a hiányosságot csak azért nem ismertette el, mivel a tömlő csak téli időben és csak utasok által elfoglalt vonatoknál tartozéka a kocsinak, tehát amikor a kocsikat leólmozott ajtókkal továbbították, a tömlőket nem is keresték.

Eddig a tény. Ennyi történt eddig. De körülbelül tudom az akta további sorsát is:

15. állomás: A budapesti igazgatóság jelenti Kisbér állomás jenlentését a pécsi igazgatóságnak.

16. állomás: A pécsi igazgatóság megállapítja, hogy Kisbér állomás mulasztást követett el és ismét ír a budapesti igazgatóságnak, hogy a hibás alkalmazottat büntesse meg.

17. állomás: Mire az akta újra visszajön Kisbér állomásra . . .

18. állomás: Mire én, Kisbér állomás főnöke, közlöm a budapesti igazgatósággal, hogy az illetőt . . . . . ./951. sz. alatt megbüntettem, és az 1951. évi VI. havi fizetési lajstromában a büntetést levonásként beállítottam.

19. állomás: Ezt a budapesti igazgatóság jelenti a pécsi igazgatóságnak, mire a szegény akta végre nyugovóra tér.

A fentiek valódiságát az iktatószámok alapján akármelyik igazgatóságnál ellenőrizni lehet. Szerény véleményem szerint az ügy egyszerűbb elintézése az lett volna, ha a sorrend így alakul: az 1-es elküldi a 2-esnek, ez jelenti az 5-ösnek, ez jelenti a 13-asnak és ez közvetlenül a pécsi igazgatóságnak.

Jó lenne, ha a Magyar Államvasutak adminisztrációja a szocializmus szellemében valóban korszerű, bürokráciamentes lenne!

Varga László
intéző állomásfőnök,
Kisbér.

Kedves Ludas Matyi!

Én a legifijabbak nevében szólok hozzád. Péter Zsuzsika háromhónapos kislány vagyok. Az eset a következő:

Mikor közeledett az idő, hogy megszületek, anyukám elment vásárolni a részemre kisinget, réklit, stb. Többek között a legfontosabbat, pelenkát is. A Petőfi Sándor-utca és Apponyi-tér sarkán a Röltex-boltban azt mondták, hogy nincs pelenka. Amikor azonban anyukám vett a részemre 65 forintért egy kisruhát, szó nélkül hozzászámoltak két Tetra-pelenkát. Ez ugye érdekes?

Közben megszülettem és összesen csak öt darab pelenkám volt. Anyukám hallotta, hogy van egy kis könyvecske, amire adnak pelenkát. Elmentünk a jegyhivatalba és ott kaptunk először egy olyan utalványt, amire nem adnak pelenkát, majd reklamációnkra kicserélték olyan utalványra, amire adnak.

De erre se adtak. Anyukám ugyanis elment a Baross-téri Anyák Boltjába, ahol a kiszolgáló bácsi kijelentette, hogy mégsem ad pelenkát, mert az csak olyan babáknak jár, akik még meg sem születtek. Most kérdezlek téged, kinek van nagyobb szüksége a pelenkára, annak, aki meg se született, vagy nekem, aki már megszülettem? Szeretném tudni, hogy az az illető, aki ezt a rendeletet csinálta, háromhónapos korában miben végezte el a magánügyeit?

Nagyon kérlek, segits rajtam, addig is szeretettel üdvözöl a ludaddal együtt

PÉTER ZSUZSIKA.

Mint a Patyolat?

1.

Fenti címmel legutóbbi számunkban közöltük egy olvasónk levelét, amelyben kifogásolta a Patyolat-vállalat munkáját, előadván, hogy vászonruháját nem tisztítva, hanem piszkítva kapta vissza.

2.

Két nappal a cikk megjelenése után jelentkezett telefonon a VI. sz. Patyolat-fiók, s felszólított bennünket, hogy tekintsük meg olvasónk ruháját, amely a fiók műhelyében tartózkodik.

3.

Érintkezésbe léptünk levélírónkkal, mert nem értettük, hogyan került vissza a Patyolathoz a már egyszer átvett ruha. Kiderült, hogy a cikk megjelenése után a Patyolat fiókvezetője elment a ruháért, közölte, hogy a bennelevő foltokat ki fogják venni, s a ruhát elvitte.

4.

Ezekután megjelentünk a Patyolat műhelyében s megtekintettük a ruhát, amelynek vállán egy halvány tintafolt s kihajtókáján néhány apróbb folt tanuskodott a levélíró mellett.

5.

Viszont az igazság érdekében meg kell állapitanunk, hogy nevezett foltok nem voltak olyan feltűnőek, mint azt levélírónk állította. Pucéráj-szakember legyen a talpán, aki utólag meg tudja mondani, hogy a foltok eredetileg benne voltak-e a ruhában vagy sem. Mi nem vagyunk pucéráj-szakemberek, s ezért ítéletünk így hangzik:

6.

A Patyolat vegye vissza a hibás munkát a Ludas Matyi cikkének megjelenése előtt, s ne utána, mert ezzel fogja véglegesen megerősíteni jóhírét s a közönség bizalmát, amely a vállalat valóban javuló munkája alapján visszatérőben van.

Izletes, tápláló olcsó:

Pátria
KÁVÉPÓTLÓ

1 liter kávéital 40 fill!

ORSZÁGOS TAKARÉKPÉNZTÁR
ELŐTAKARÉKOSSÁGI BETÉTKÖNYV
ORION

Üzemi dolgozóknak
»OTP«-ELŐTAKARÉKOSSÁGI BETÉTKÖNYVVEL
részletre is
ORION RÁDIÓ

Beszerezhető:
KErékpár RÁdió és VILLamossági
állami szaküzletekben

Kapható az Állami Áruházban!

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: V., Alkotmány-u. 3
Telefon: 127-750, 128-031
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: V., Bajcsy-Zsilinszky-út 34. Telefon: 125-340
Csekkszámlaszám: 61.080
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hírlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat:
V., Roosevelt-tér 5—6

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

AZ ÚR SZOLGÁJA

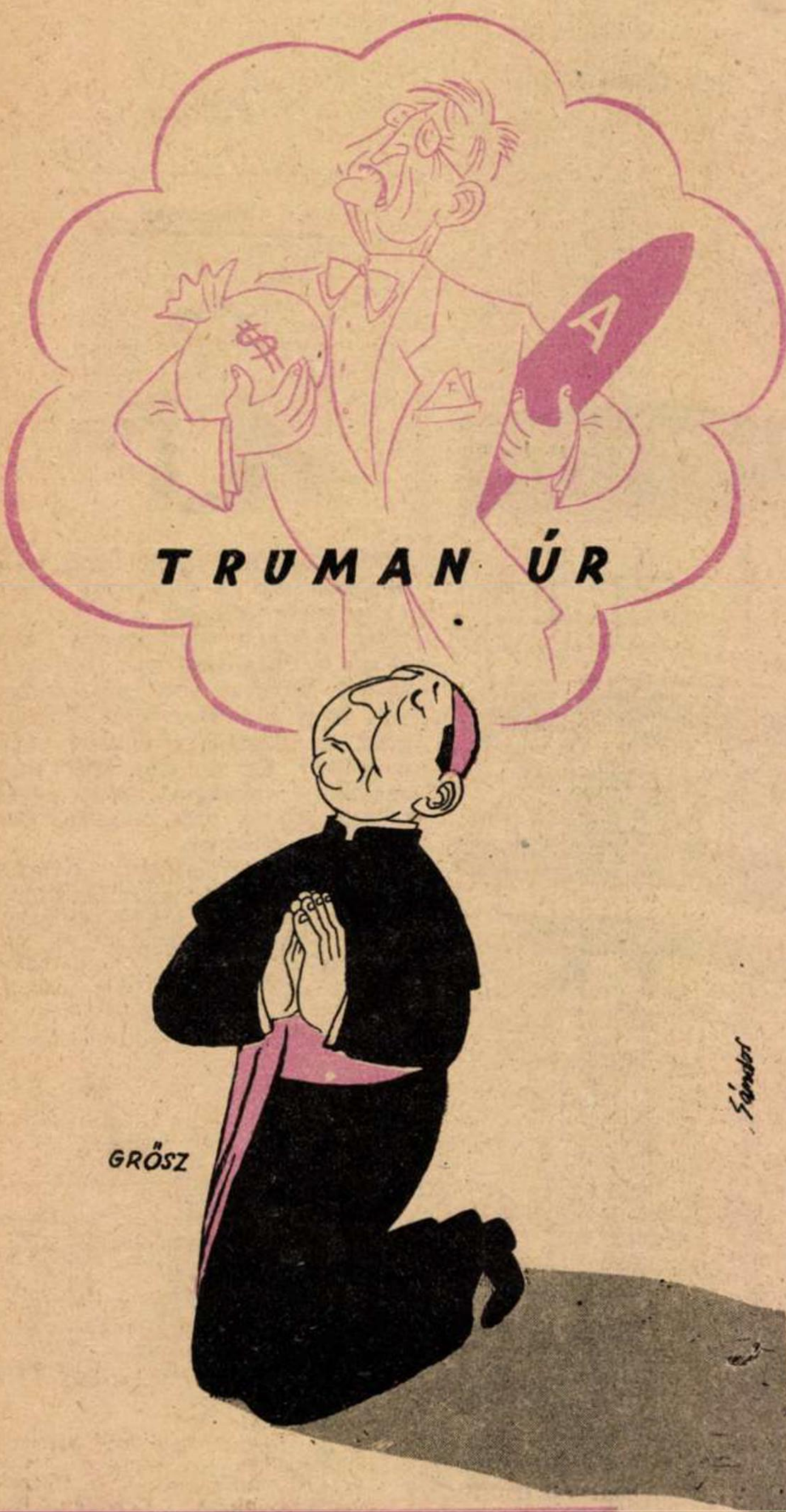

Nyilatkozat

A newyorki Szabadságszobor a következők közlésére kérte fel lapunkat:

Mindenki tudja rólam, hogy én vagyok a világ egyik legedzettebb szobra és mint a szobrok általában, nem vagyok fecsegő természetű, csak állok egész nap a newyorki kikötő bejárata előtt és hallgatok, egyszóval szobor vagyok és ahhoz is tartom magamat. Most azonban kénytelen vagyok kilépni rezerváltságomból, meg kell mondanom, hogy nekem elég volt a hivatalomból, hagyjanak engem békében, álljon ide a Truman, odaadom neki a fáklyát, tartsa ő, ha a szemébe húzza a kalapját, nem fogják megismerni. Nem először tesz csúffá, de meg kell mondanom, hogy nekem most már elég! Amióta Truman vádat emelt az USA Kommunista Pártjának huszonegy vezetője ellen, az egész világ borzadállyal néz kettőnket, engem meg a Trumant, de ez engem jobban bánt, mint őt, mert én kőből és fémből vagyok, de ő Trumanból van. Én itt középkorú nő létemre reggeltől estig szimbolizálom azt a szabadságot, amit ő idős férfi létére reggeltől estig lábbal tipor. Nekem ebből elég volt, egyikünknek mennie kell, vagy neki, vagy nekem. Az az érzésem, hogy kettőnk közül ő mehet el könnyebben, mert ő nincs odarögzítve, mint én, amire nem is olyan sokára rá fog majd jönni. Csak ezt akartam mondani, de ez is könnyelműség volt, hiszen úgyis figyel már az Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság.

FENTRŐL JÖN AZ ÁLDÁS

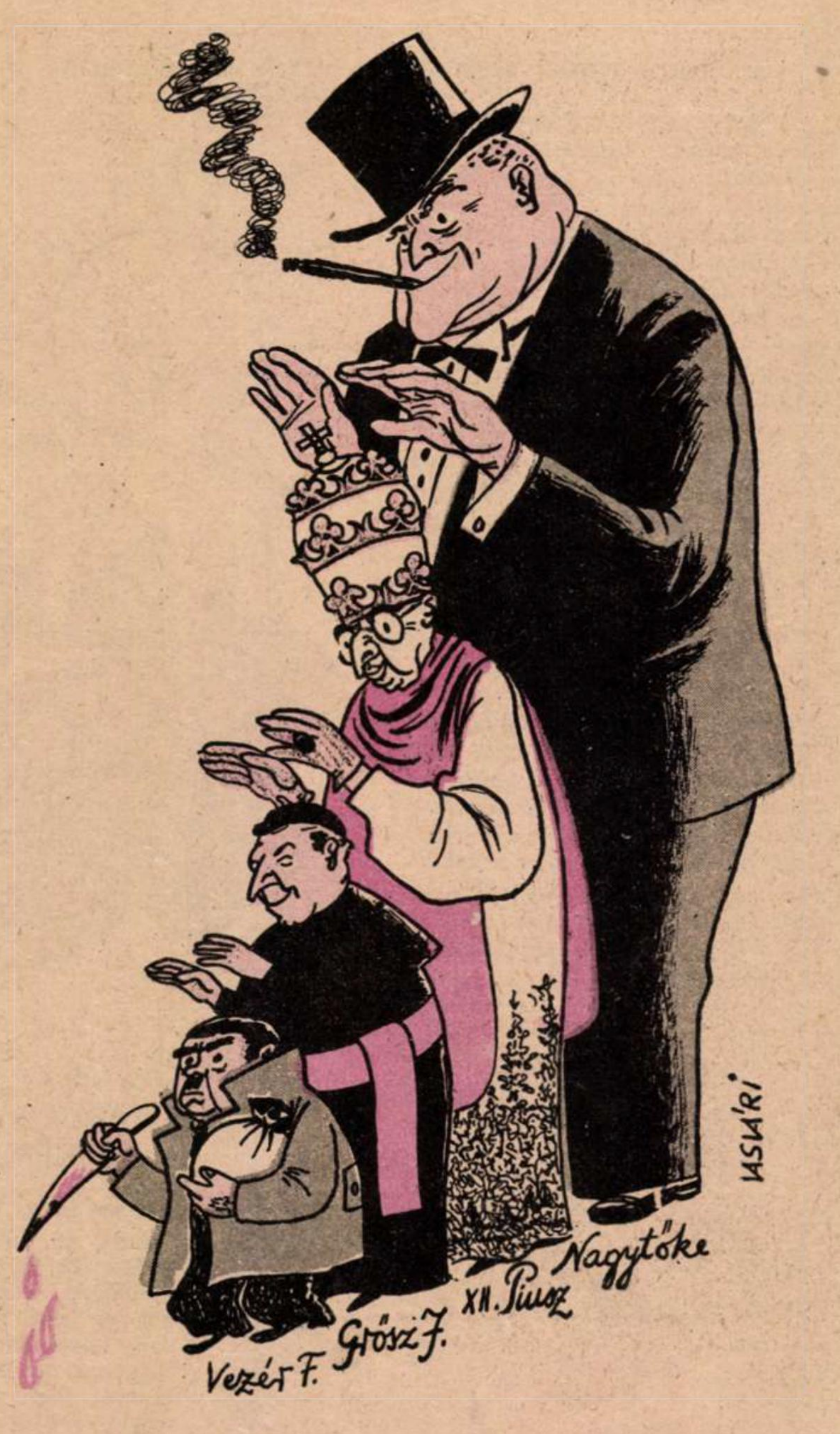

Tégla-utca 78/b

— Örömmel vállalom lakótársaim kérésére a ház faliújságjának szerkesztését — fejezte be beszédét Pálinkás Kristóf — és igyekezni fogok, hogy a Tégla-utca 78/b. törhetetlen békeakaratát, az alkotó munkában való részvételét és lakótársaim örömeit, panaszait a faliújság tükrében bemutassam.

Tíz perccel később megkérte Branyigát:

— Szólj a szerszámgyár faliújság-felelősének, hogy egyik cikkét másolattal készíttesse. Jó lesz ide a Tégla-utcába.

Ugyanilyen értelemben beszélt a Földművelésügyi minisztérium egyik dolgozójával, a gödöllői baromfitelep műszerészével, és egy MÁV felügyelővel is.

Tíz nap múlva megjelent a Tégla-utca 78/b. lépcsőházának falán az első faliújság.

A vezércikk beszámolt arról, hogy a baromfitelepen ferde vonalú itatót építettek, miáltal a baromfiak nem tudnak az itatóba piszkítani.

A második cikk hírül adta, hogy a ferencvárosi fűtőház dolgozói új tervet dolgoztak ki a pálya lejtmeneteinek eddiginél jobb kihasználására. Megtudhatták még a lakók azt is, hogy a bábolnai ménesben nagy sikerrel alkalmazták a patkók hegesztését.

Az utolsó cikk arról számolt be, hogy a szerszámgyár feketetáblájára másodszor került fel Suhajda Béla neve. Ez a Suhajda többször elkésett és ezenkívül ismét emelkedett selejtszázaléka. Egy rajz szemléltetően ábrázolta Suhajdát, amint lohol a gyár felé, tehát amint épen elkésik.

A legközelebbi lakógyűlésen a házbeliek élesen bírálták Pálinkást és megállapították, hogy a faliújságnak semmi köze sincs a Tégla-utca 78/b-hez, de még olyan cikk sincs benne, amely általános jellegű, tehát minden dolgozót érdekelne.

Pálinkás Kristóf sértődötten válaszolt:

— Mi az, hogy a faliújságnak semmi köze sincs a Tégla-utca 78/b-hez? Hiszen én szerkesztem és én itt lakom a Tégla-utca 78/b-ben!

(sti)

JAV ÉS JAV

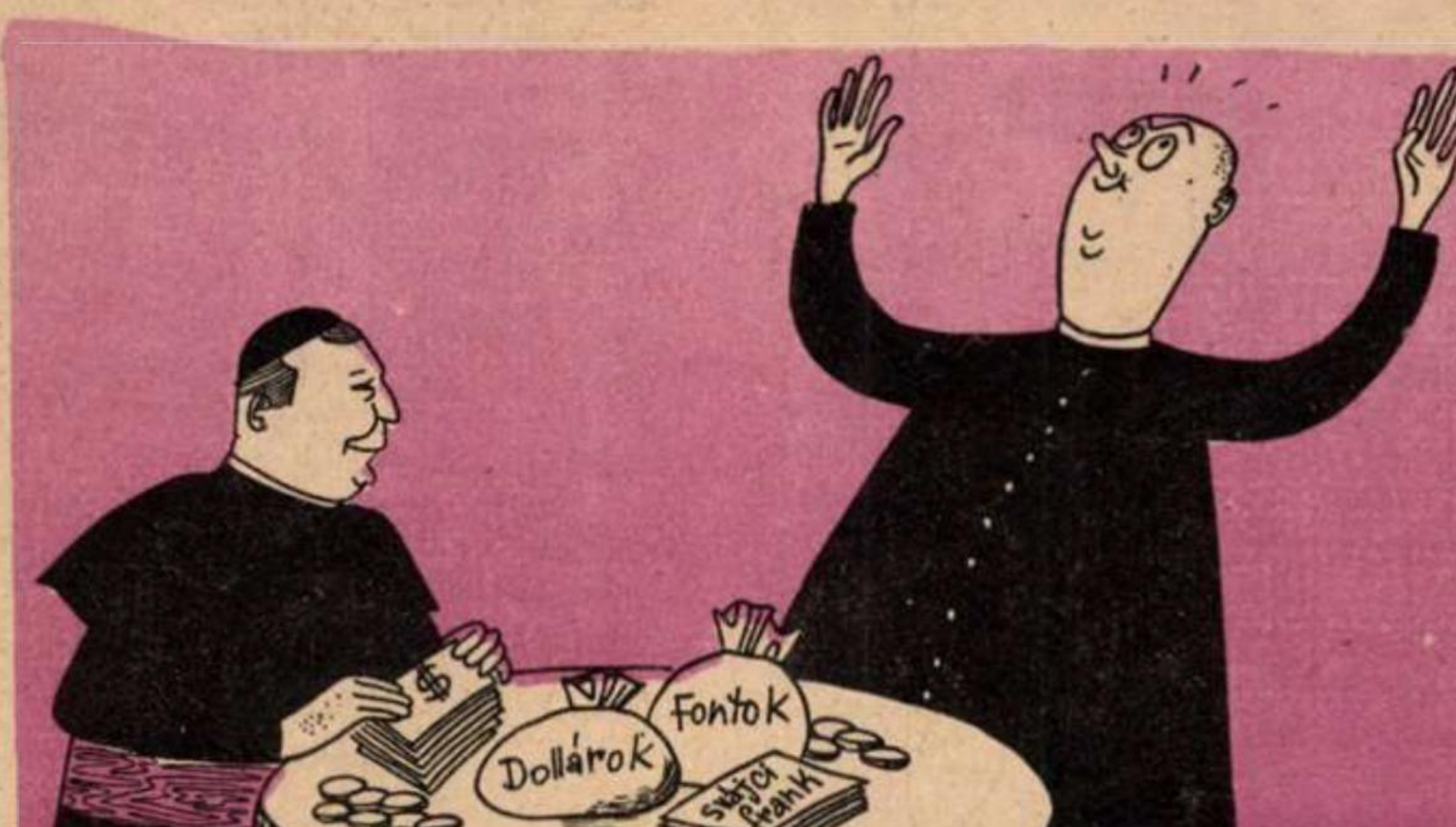

— Eminenciás uram, nem veti meg a földi javakat?
— Dehogynem. Csakhogy ezek nem földi, hanem külföldi javak.

A legifijabbak kultúrversenye

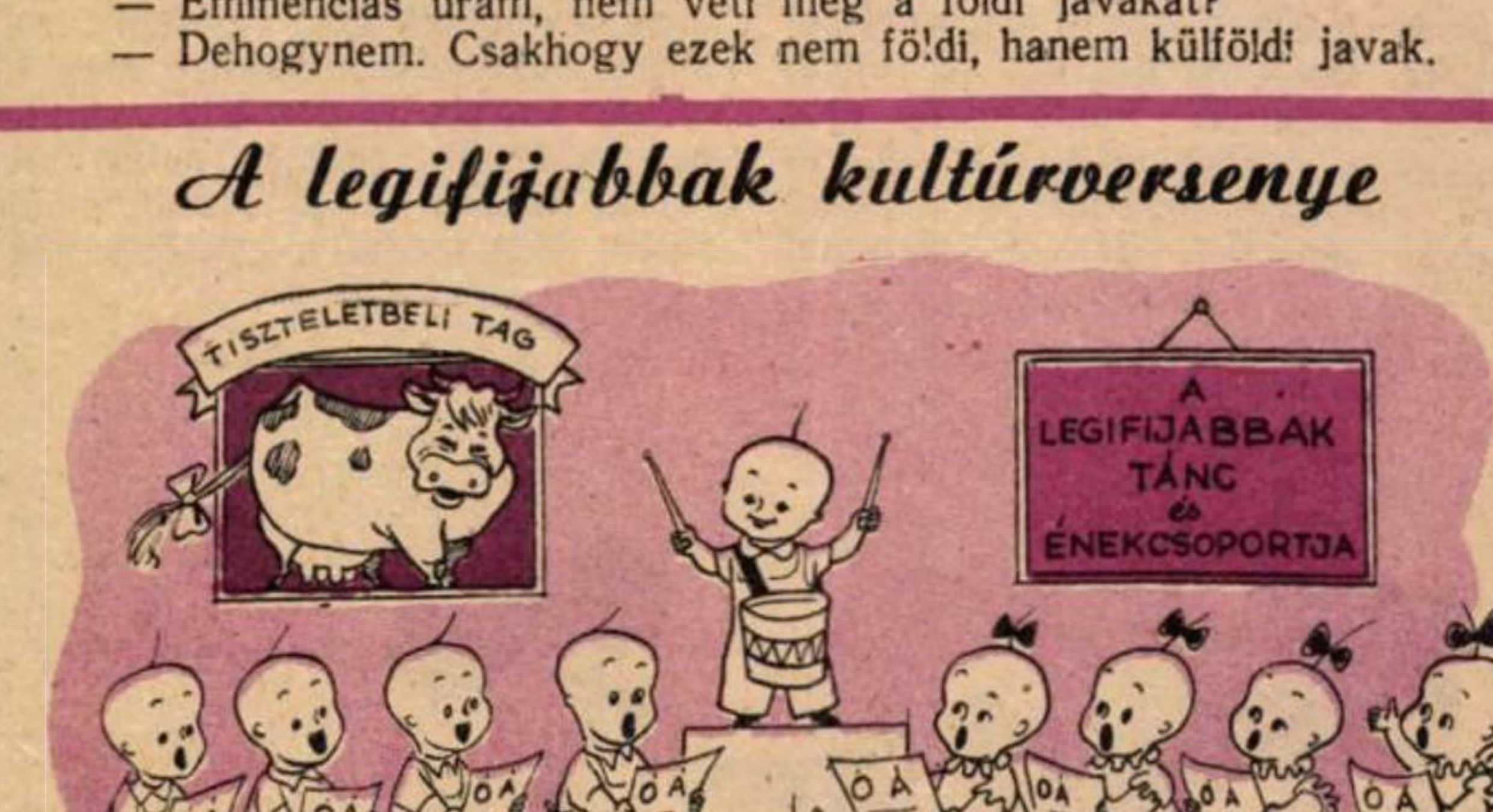

Nőbarátok

Én, öregem, azt vallom, mint ezelőtt:
Nem helyeslem munkában a gyenge nőt.
Mert a nő, az mégis gyöngéd s „gyenge nem".
A páromat gyárba dehogy engedem!

A gyár poros, műhely meleg, — ez a tény.
A nő kényes, érzékeny és lenge lény.
Maradjon ő otthon csak a ház körül!
Az ember, ha ilyen asszonyt lát, örül.

Cipekedés, hajlongás a nőnek árt.
Csak a házimunka nem tesz benne kárt!
Sőt, direkt jó a sok ruha mosása.
A gőz nagyon jó az arcápolásra.

Alkalmazkodnia sem kell senkihez.
Jóérzésén roppant nagyot lendít ez.
Akkor súrol, mikor éppen jól esik!
S milyen csend van otthon. Nem sok szó esik.

Az asszonyka négy fal között egyedül
Süthet, főzhet, szórakozhat remekül.
A konyhának fullasztó bár a heve,
No, de ez az „édes otthon melege!"

Na ugye, és lehűlhet ő, ha akar.
Leszaladhat a pincébe, de hamar.
Mig ott fát vág, vagy baltával szenet tör,
Hidegrázás is lehet a melegből!

Vagy teszem fel: hűtőzésnek beválik,
Ha megmossa az ablakot egy szálig.
Jó huzatban megmossa az ablakot,
Párkányon csak a lábújját hagyva ott,

Kapaszkodik, hogy mindenütt elérje...
S tisztaságtól megnyugszik a kedélye!
Az is jó, ha szőnyeget ver, takarít...
A zsebünknek jó sok pénzt megtakarít.

Felmászik a csillárig, a plafonig.
Önállóan meszelni se habozik...
S neki is jó, ha létrán áll, — végtére
Kifejlődik az egyensúly-érzéke!

Fejébe kell vésni még ezt legvégül:
Súrolástól az alakja megszépül.
Úgy kipirul, ha négykézláb csinálja,
Lila arca a rúzst nem is kívánja!

Egy szó, mint száz: a nő sohse habozzon;
Ne menjen el, maradjon ő csak otthon!
Pénzre sincsen szüksége, hisz' adunk mi.
Csak beosztást kell a nőnek tanulni!

Kispórolhat évente egy harisnyát.
Van nyugalma és kényelme. Az is hát.
Sokat számít. S ha érdemli, no itt-ott
Prémiumként adunk egy-egy forintot!
Tíz évenként kap egy ruhát, húsz évben egy kabátot.
Ez az igaz megbecsülés a nők iránt, ha látod!

K. Tóth Lenke

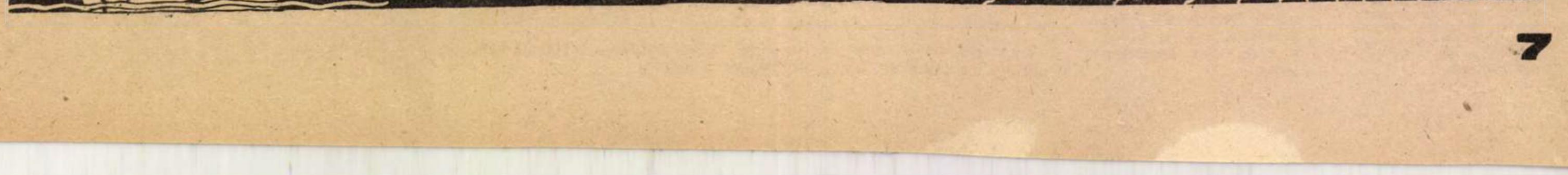

Ludas Matyi az EMAG-ban

A kombájnok apja

Monori Albi bácsival sajnos nem tudtunk beszélni, csak egy pillanatra láttuk a szikár, száraz alakját, kedves, ráncos arcát. Valahova sürgősen el kellett szaladnia s ezt szó szerint értsük, pedig hatvankét évet megért lábai már nem a régi, vidám csikók. Különben a kombájnok apjának nevezi őt a gyári közvélemény s a kedves név nem érdemtelenül becézi. Mint egy gondos atya tervezi s foglalkozik kombájnjaival s el sem hinnénk, ha nem hallottuk volna, hogy alig pár éve még lent a műhelyben verte a vasat.

Amikor szóbakerült, hogy kiemelik s a gyártástervezésre kerül, Albi bácsi annyira meghatódott, hogy szinte a könnyei potyogtak s dadogva, elfogódottan mondta: „Igazán... igazán nem értem, negyven évig jó voltam a műhelyben s most vénségemre akartok úrrá tenni". Persze, hiba nincs, Albi bácsi a kombájnok apja. Új munkahelyén sem lett úr, az maradt, aki volt, a régi, jó munkás, a régi rendes és lelkes elvtárs.

ÉJJEL-NAPPAL

Hogy a határidőre vállalt 80 kombájnt a gyáriak idejében elkészíthessék, éjjel-nappal ment a munka.

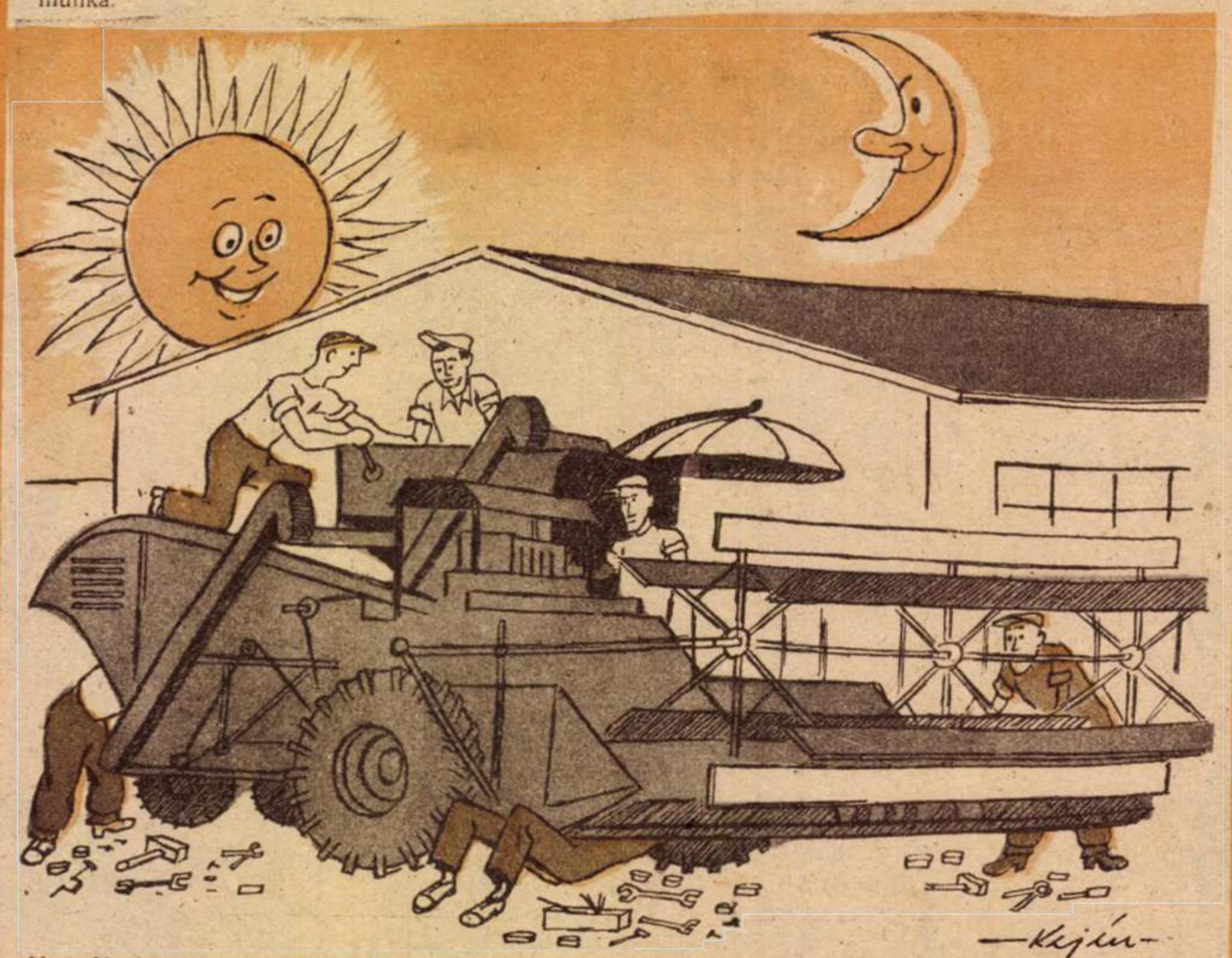

Nap: Ne haragudjon hold kartárs, hogy nem megyek le, de olyan serényen dolgoznak, hogy nem tudok betelni a nézésükkel.

Panasz

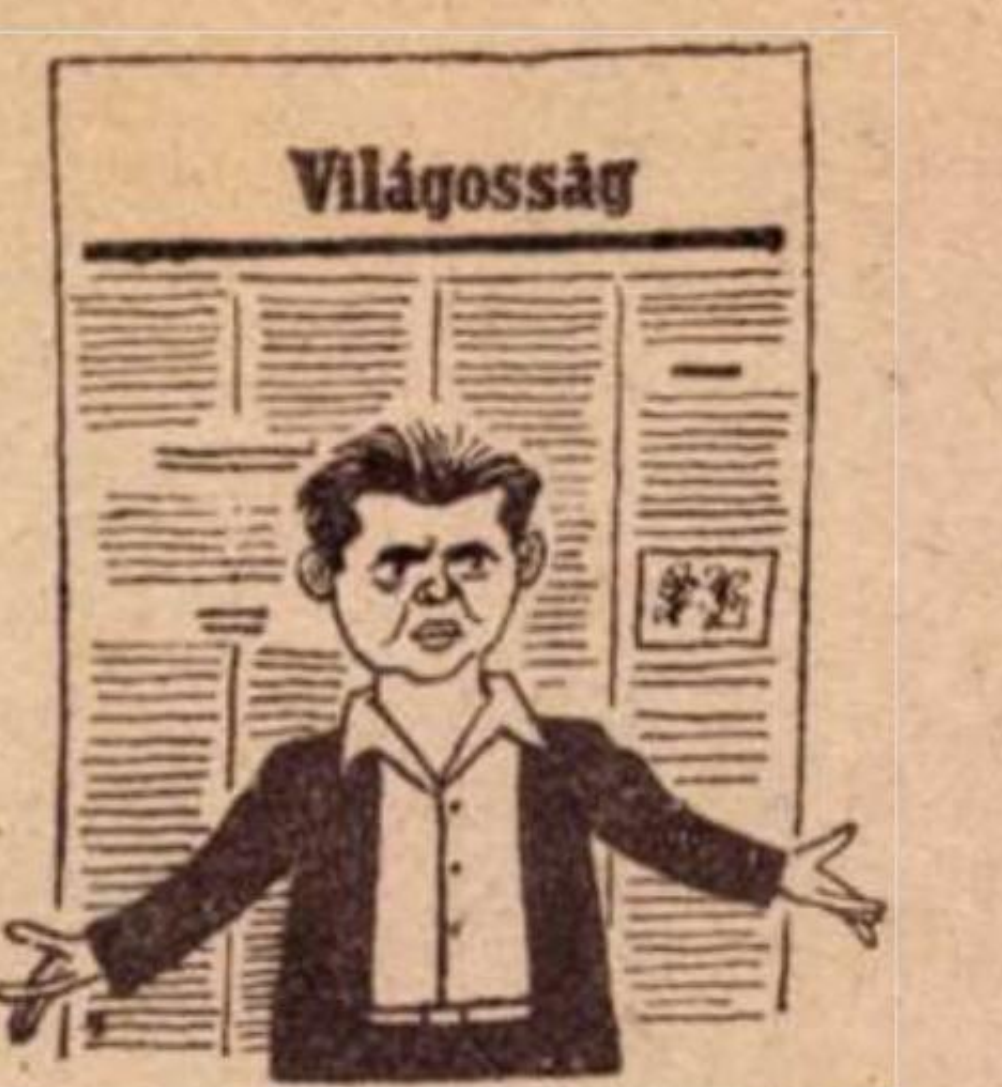

Majercsik agit. prop. titkár mély bánatban van a Világosság egyik cikke miatt. Szerinte nem egészen olyan rossz a kultúrmunka, mint ahogy a Világosság írja. (De azért rossz.) Aztán az sem egészen úgy van, hogy a pártszervezet elhanyagolta az oktatást. (De azért elhanyagolta.) És az sem felel meg egészen a valóságnak, hogy egyes funkcionáriusok nem olvasnak. (De azért nem olvasnak.)

Mi sajnáljuk Majercsik elvtársat a bánata miatt, de azért bevalljuk, hogy a zárójelben közölteket nemcsak a Világosság, hanem a Ludas Matyi is megállapította.

HAJRÁ, VASAKARAT!

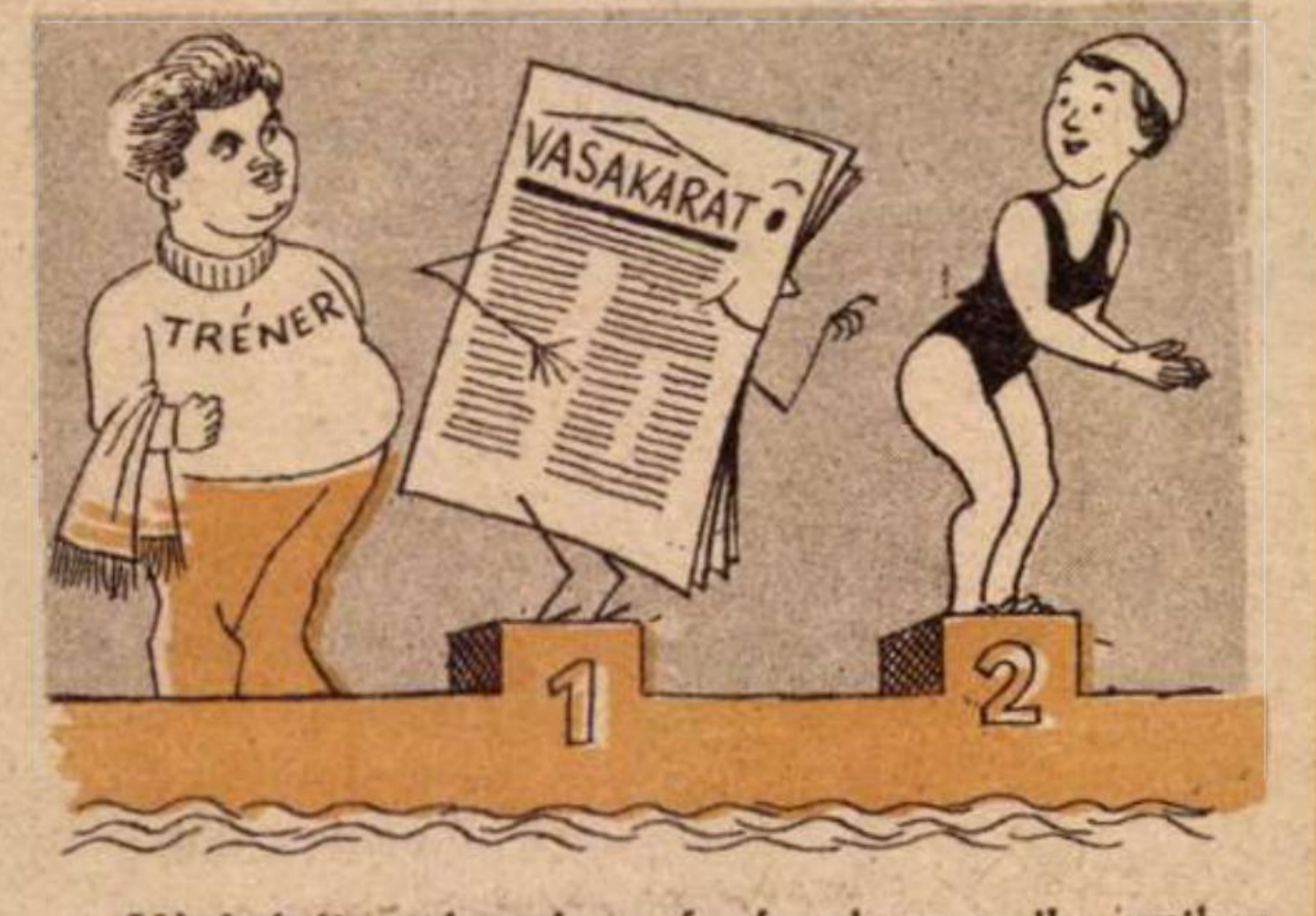

Ujságírói szaknyelven úszásnak nevezik, amikor a lap késik a megjelenéssel. A házi lap, a Sárkány elvtárs által különben jól szerkesztett Vasakarat bizony gyakran elúszik s a kései megjelenésnek nem igen tapsolnak a gyár dolgozói.

Képünk éppen azt a felemelő pillanatot ábrázolja, amikor Novák Éva világbajnoknő s a Vasakarat eldöntik, hogy melyikük is tud jobban úszni.

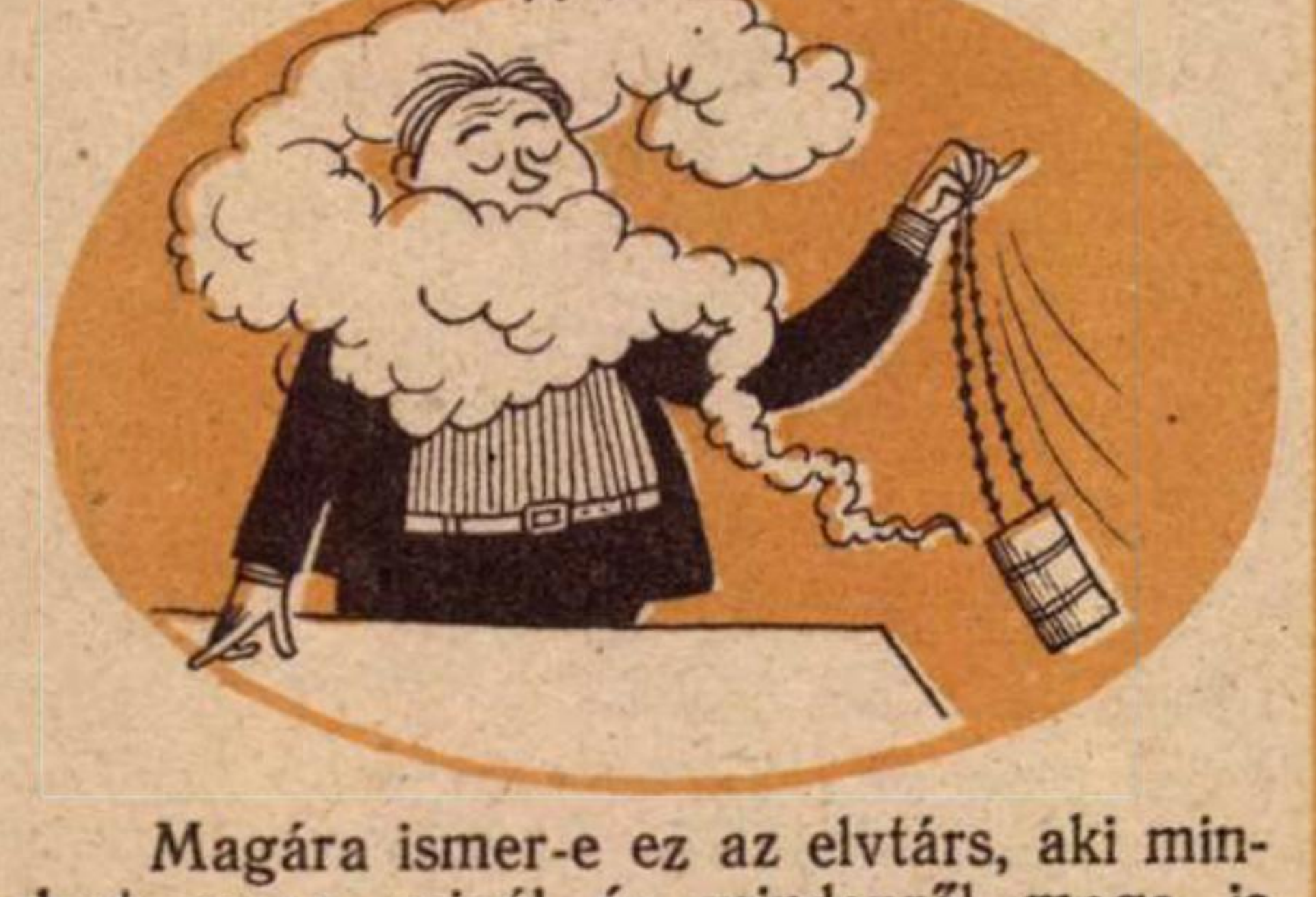

Magára ismer-e ez az elvtárs, aki mindent maga csinál és mindenről maga is dicsekszik.

SOKFÉLE DOLGOK

Aki azt hiszi,

hogy az EMAG csak kombájnt gyárt, az téved. Készül itt még cséplőgép, traktoreke, malomgép s aki azt hiszi, hogy most már mindent fölsoroltam, az szintén téved. Még sok minden készül itt, aminek a neve már nem jut az eszembe, noha hallottam. Arról viszont nem hallottam, hogy mikor volt az EMAG élüzem, s ez most az eszembejut. Az EMAG főkapuján még sohasem csillogott a büszke csillag. Fogadkoznak a szaktársak, hogy majd csillogni fog, fejlődik az üzem. És aztán hozzáteszik: még vannak hibák...

Vannak hibák,

de majd kiküszöböljük őket! — ezt mondják itt az elvtársak s van, aki úgy mondja, hogy elhiszem neki, de van, akinek a hangján érzem: csak azért mondja, hogy mondjon valamit. Talán ezeknek köszönhető — ha ugyan van mit köszönni benne — hogy az EMAG az első negyedévben nem teljesítette a tervet. Az sem lelkesít engem valami nagyon, hogy túl sok a túlóra, szinte túlon túl túlmegy a határon.

De ami lelkesít,

arról szívesen írok s örömmel jelentem, hogy a gyárból az előírt időben kikerülő kombájnok már vágják a rendet a sarkadi, debreceni, mezőtúri határban s a kulák komor bánattal, dülledt szemmel bámulhatja a számára elérhetetlen szerkezetet. Az is lelkesít, hogy azokat, akik itt az EMAG-ban a munkát hátráltatni s nem elvégezni akarták, kivágták a gyárból, mint a huszonegyet.

Kevésbbé lelkesít,

hogy a gyár lapjának levelesládájába senki nem tesz semmit. Utóljára tévedésből egy szerelmeslevél került bele, de az Kiskúnmajsára szólt, s úgy kezdődött, hogy „Kedves mátkám, Bori..." Na, de nem beszélem ki a fiatalok titkát. A levelesládában jelenleg két fiatal egérke lakik, így aztán ha levéllel nem is, de az egerek fiatal korát tekintve, egerekkel hamarosan tele lehet a láda.

Elárulom még,

...hogy a Ruggyantaárugyár olyan gumikat is szállított a kombájnokhoz, amik elsősorban selejtnek voltak jók. A mosonmagyaróvári Kühne pedig olyan láncszemeket, amik láncszemnek nem voltak jók. Fenti ügyekből kifolyólag rengeteg aszpirint, demalgont, brómot fogyasztott az EMAG-gyári vezérkar, mikhez hasonló jókat nem kívánunk sem a Kühne, sem a Gumigyár illetékes szerveinek.

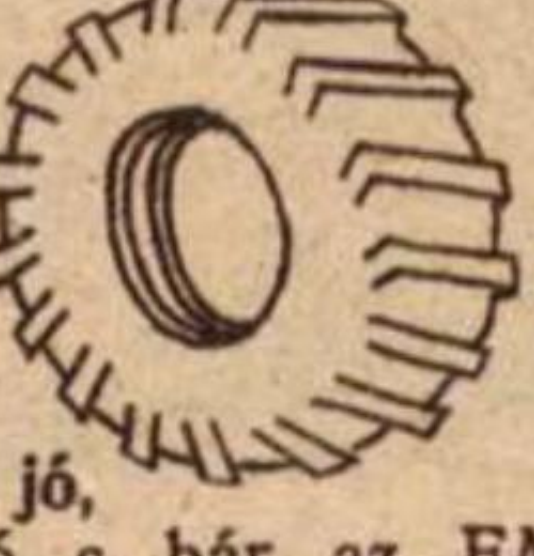

Ha a vége jó,

minden jó s bár az EMAG-ban még nem minden jó, reméljük, mire a nap harmincszor lemegy meg fölmegy, vagyis mire a 250 cséplőgépet határidőre (inkább belül) elkészítik, minden jó jó marad, minden rossz jóra fordul a gyárban. Jó?

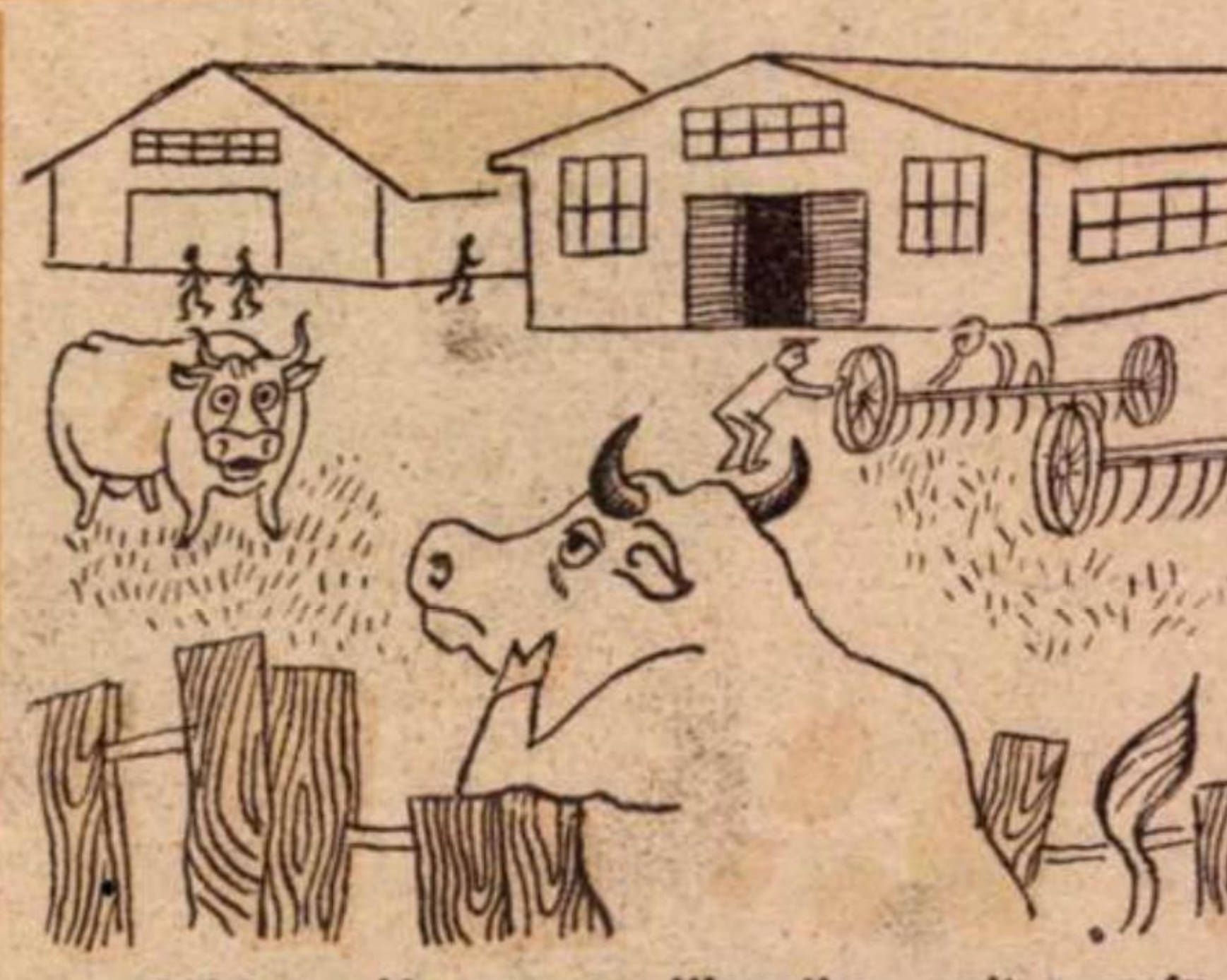

1948-ban elég rozoga állapotban volt a gyár kerítése s a tépett kerítés résein beszállingóztak a környéken legelésző tehenek. A Riskák, úgylátszik, elégedettek voltak az újonnan szerzett legelővel, mert hamar megszokták, vidáman harapdálták a zsenge füvet és jámboran, miről sem tudva zavarták a gyár dolgozóit munkájukban. Ma már a rozoga kerítésnek s az idilli életnek vége. A Riskák megbotránkozva nézik, most már kívülről az új kerítést, mely véget vetett a „paradicsomi" állapotnak.

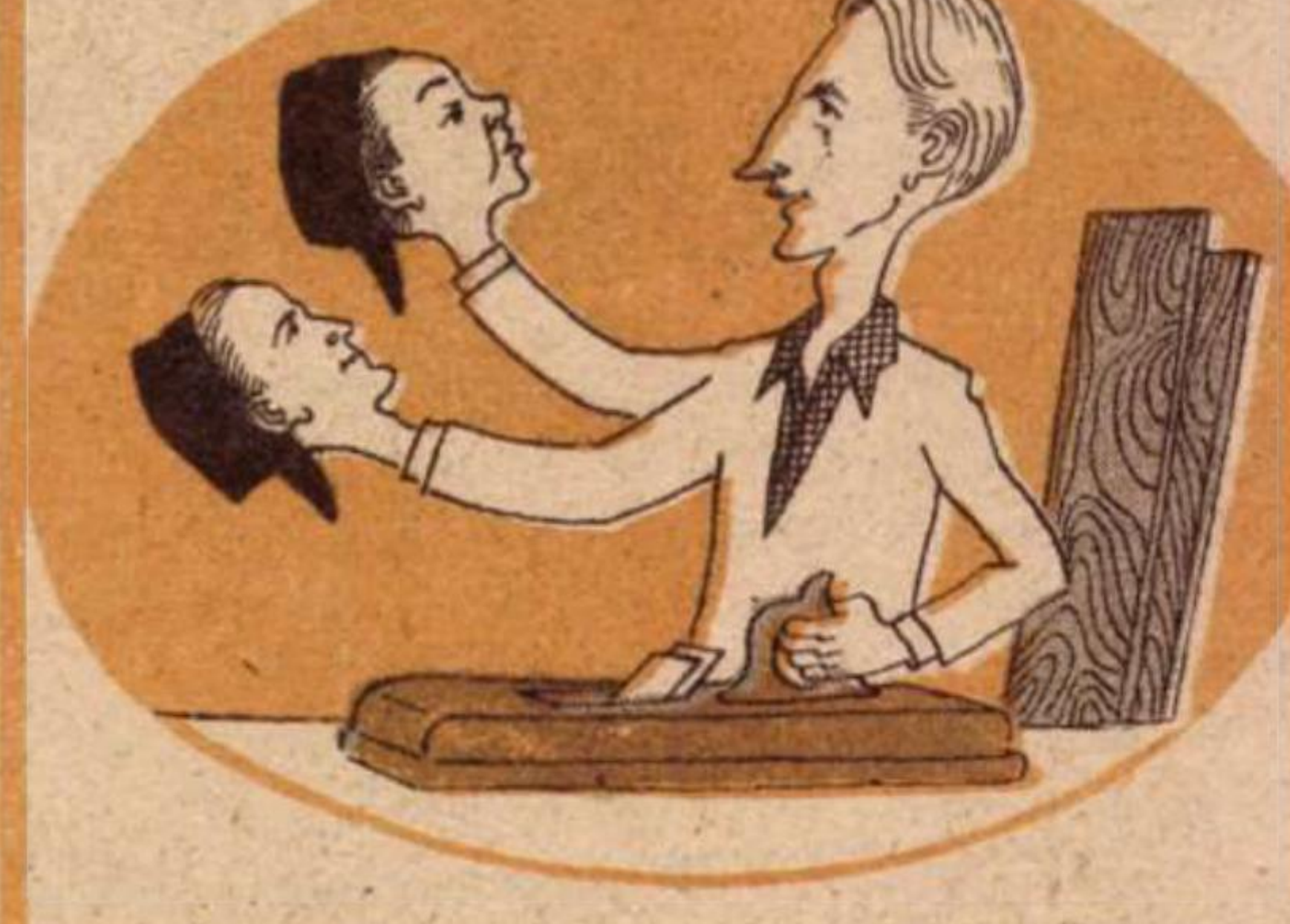

Bemutatjuk a mintakészítő szakma legjobb dolgozóját, Tímár elvtársat két jobbkezével. A két jobbkéz, két most szabaduló tanulóval azonos, akik Tímár elvtárs nyomait követve, remélhetőleg szintén a szakma legjobbjai lesznek.

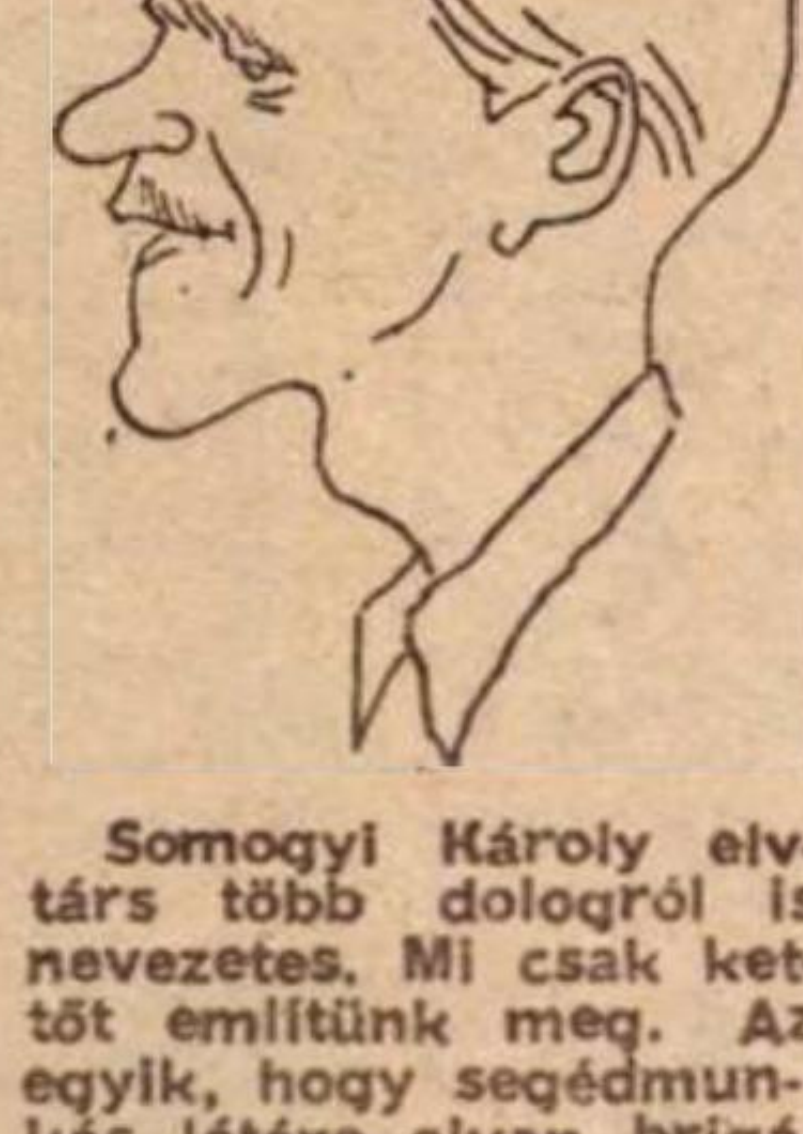

Somogyi Károly elvtárs több dologról is nevezetes. Mi csak kettőt említünk meg. Az egyik, hogy segédmunkás létére olyan brigádot vezet, amelyik szakmunkásokból áll. A másik, hogy szabad idejét a repülő-modellezésnek áldozza. Egyébként 165 centiméter magas, nagyon egészséges s biztos, hogy még sok jót fogunk róla hallani.

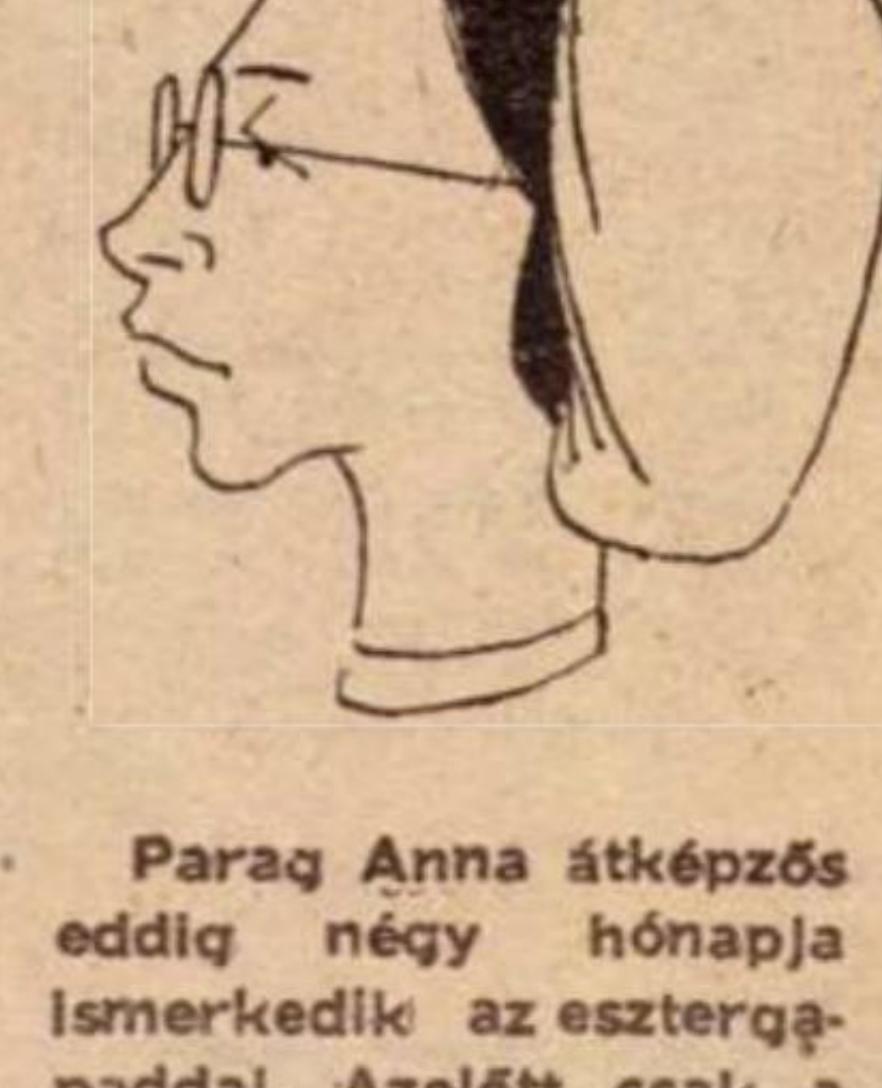

Parag Anna átképzős eddig négy hónapja ismerkedik az esztergapaddal. Azelőtt csak a főzőkanálhoz értett, ma pedig a cséplőgépek görbe-tengelyét esztergálja példamutatóan. A görbe-tengelyek nagyon megvannak vele elégedve, remek dolog a keze alatt tengellyé lenni.

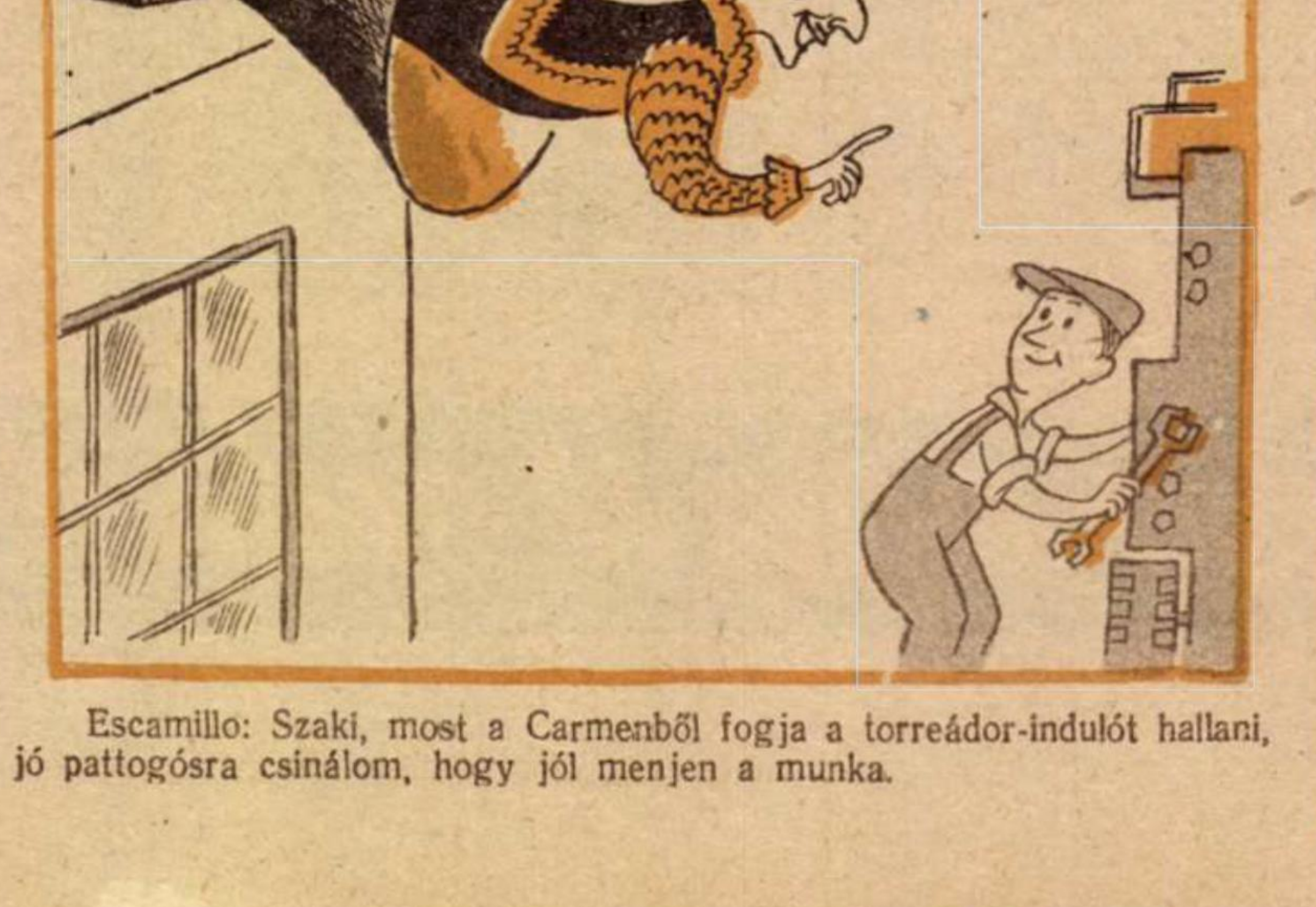

Escamillo: Szaki, most a Carmenből fogja a torreádor-indulót hallani, jó pattogósra csinálom, hogy jól menjen a munka.

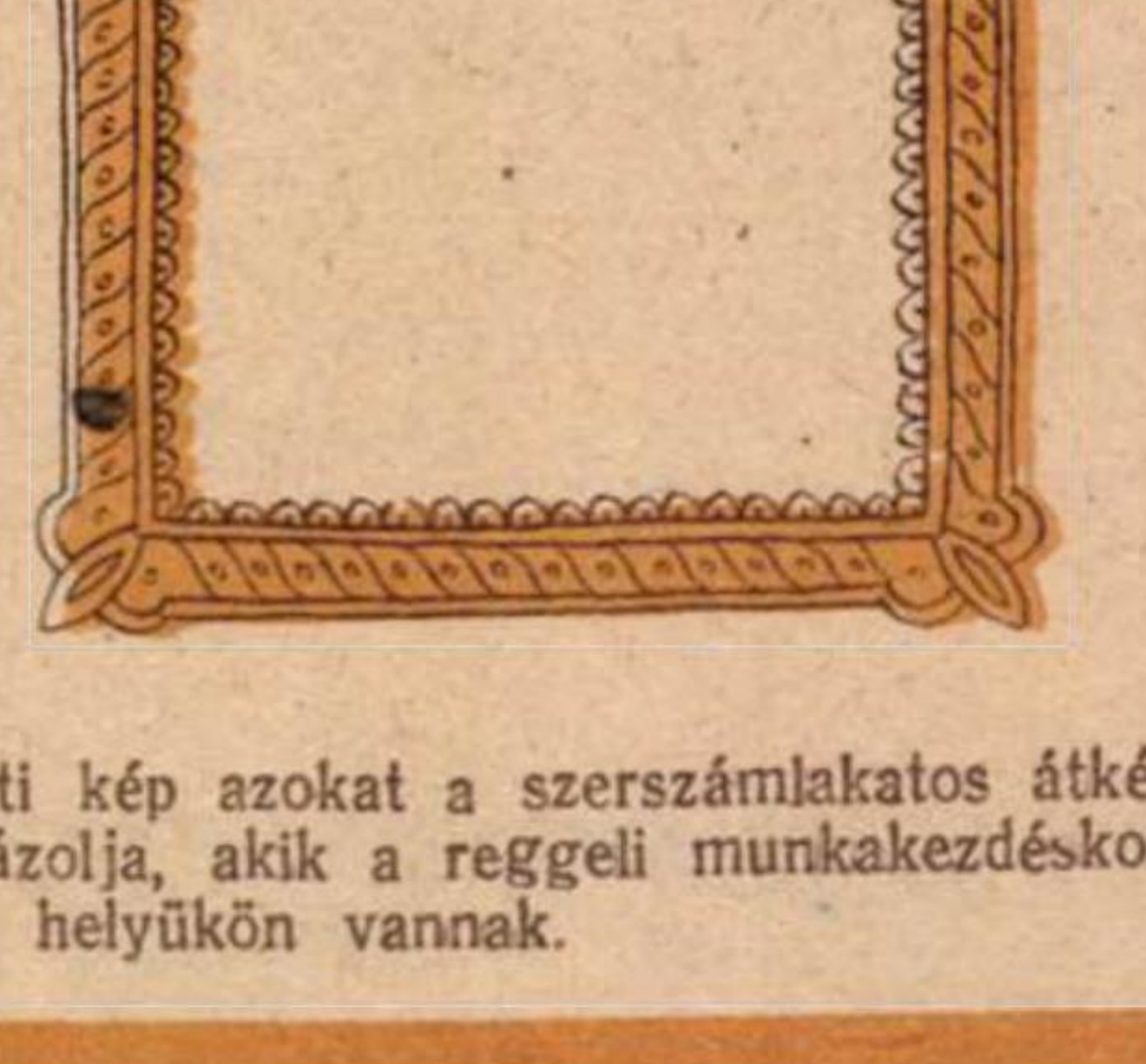

Fenti kép azokat a szerszámlakatos átképzősöket ábrázolja, akik a reggeli munkakezdéskor pontosan a helyükön vannak.

Jövő héten: A HORTOBÁGYON